

John Whycliffe
1320-1384

Reformáció napja október 31.

John Hus
1369-1415

450 éves a hajdúböszörményi reformáció!

Martin Luther
1483-1546

John Calvin
1509-1564

„De Isten gazdag lévén irgalmasságban,
az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett,
Minket, akik meg voltunk halva a vétkek miatt,
megelevenített együtt a Krisztussal,
- kegyelemből tartattatok meg! ”
Efézus 2,4-5.

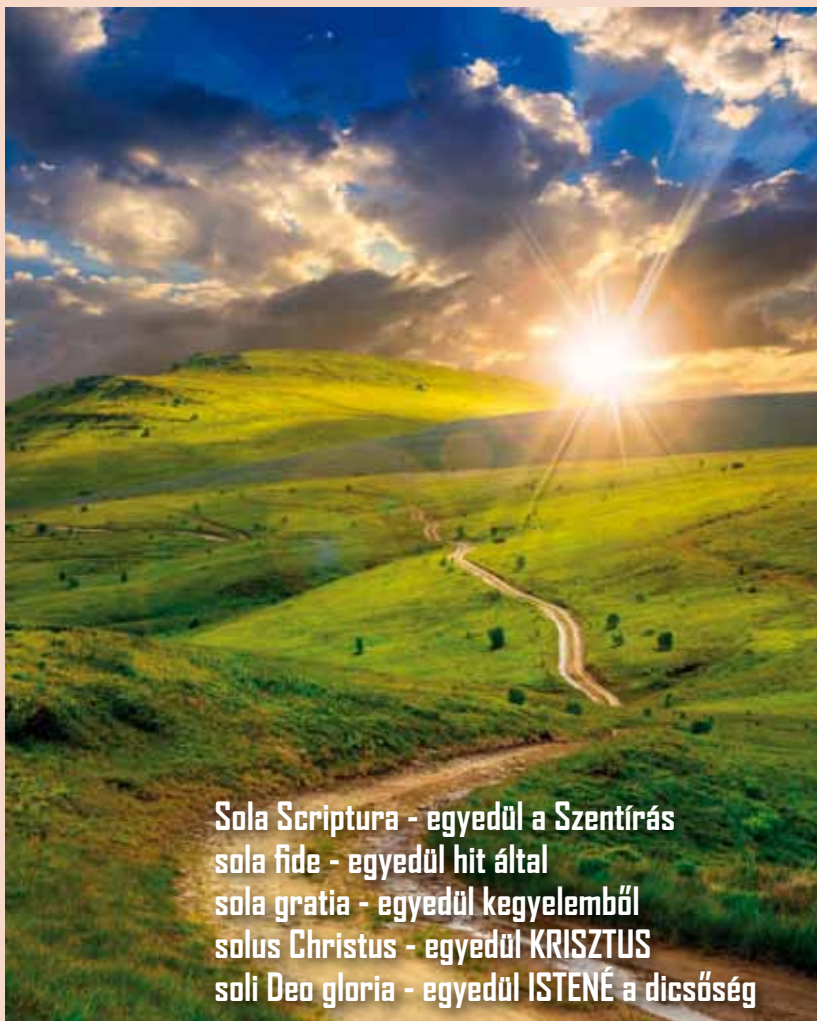
„kegyelem, irgalmasság, békesség
az Atya Istentől és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól.”
II. Timótheus 1,2b

ELŐSZÓ

Jézus Krisztusba vetett hitünk minden nap más és más próbának-próbáknak van kitéve. Életünknek vannak időszakai, amikor úgy gondoljuk: "Most minden rendben, helyt tudok állni a próbákban." Majd egyszerűen elkezdenek jönni a viharos helyzetek és döbentően szembesülhetünk azzal, hogy még sem stabil az erősnek vélt hitünk. A lelki fájdalom megkeserítheti egy-egy időszakunkat, ilyen helyzetekben (is) lelki-pszichés megújulásra van szükség az egyéni életben. Szükséges, hogy minél rövidebb idejű legyen „elakadás”, „megrekedés”. A szív megújulásra törekvése megtermi maga idejében a „gyümölcsöt”. Ezt megelőzi a szív mélyéről fakadó kiáltás: „Uram Jézus kérlek, segíts, ments meg! Te Vagy a feltámadás és az Élet! Élni szeretnék, szeretném betölteni a küldetésem.! Merjük engedni Isten Szent Lelkének, hogy formálja, vezesse szívünket, életünket. Higgyünk Neki, hallgassunk Rá.(!) Küldetéstudatról, szeretetről, hitről, megújulásról, hűségéről tesznek sokan most is bizonysgot ebben az ünnepi lapszámban is. Egyedül e szempontok alapján: egyedül a Szentírás, egyedül hit által, egyedül kegyelemből, egyedül Krisztus, egyedül Istené a dicsőség!

A szerkesztői csoport nevében áldott lelki töltekezést kívánok!

szerk.

Sola Scriptura - egyedül a Szentírás
sola fide - egyedül hit által
sola gratia - egyedül kegyelemből
solus Christus - egyedül KRISZTUS
soli Deo gloria - egyedül ISTENÉ a dicsőség

Tartalom

- 3-6 Aktualitások
- 7-8 Egyháztörténet
- 9-10 Hittanoktatás, Óvodavezetői tájékoztató
- 10-15 Bizonyágtételek
- 15 Csak egy perc
- 16 Közelmúltunk örömei
- 31-33 Művészetről keresztyén szemmel
- 35 Alkalmaink

Felelős kiadó:

A Hajdúböszörmény Kálvin téri
 Református Egyházközség
 2019. /3. szám
 www.hbrefkalvinter.hu

Felelős szerkesztő: Somogyi László **Szerkesztette:** Somogyiné Gyüre Mária
A szerkesztő munkatársai: Dobó Tímea, Karácsonyi-Kis Lászlóné, Nemes Vitold József, Osváth Tamás, Osváthné Katona Zita, Rác Gábor, Szabó Anita, Tóth-Serbán Orsolya
Fotó: Juhász Csaba Gábor, Molnár Katalin, Monoriné Venczel Katalin, Somogyiné Gyüre Mária
Tördelés és nyomdai szerkesztés: Litográfia Nyomda, Debrecen
Postacím: 4220 Hajdúböszörmény, Kálvin tér 19.
Telefon/fax: 52/561 325 * **E-mail:** hbrefkalvinter@hbrefkalvinter.hu * **Web:** www.hbrefkalvinter.hu
Bankszámlaszám: 10400346-00026767-00000000
 Köszönjük, ha adományával támogatja a lap folyamatos megjelenését!
 Szeretettel várjuk észrevételeit, ötleteit, írásait!

MINDENT ÖSSZEKÖT

A hajdúböszörményi reformáció 450 éves múltja mindent összeköt! Ha kétkedik a kedves Olvasó e sommás állításban, akkor arra kérem, gondolja át az alábbiakat.

Ez a 450 év összeköti Böszörmény református múltját a negyven évvel később idetelepített hajdúk sorsával. Az „ős-böszörményiek” emléke szinte csak egy-két családnévben maradt fenn a köztudatban, vagyis mai szóval élve „asszimilálódtak” az érkezők közé, de református hitük nemcsak fennmaradt, hanem az 1609-ben letelepedő hajdúk életében is meghatározó tényezőnek bizonyult: Gyakorlatilag a 20. század elejéig Hajdúböszörmény szintiszta református városként létezett! Az egyedül Jézus Krisztusba vetett hit összeforrasztott népcsoportokat, családokat és generációkat.

Igen, ez a 450 év összeköti a történelem és a politika viharai által megtépázott nemzedékeket. Hiába volt egészen közel és fenyegetett elnyomással a mohamedán török, a római katolikus Habsburg, az ateista szovjet uralom, - a református meggyőződés évszázadokon át megmaradt és segített. A református Arany János sorai szépen, mívesen foglalják össze e megtartó hit lényegét: „Jézusa kezében kész a kegyelem, egyenest oda fog folyamodni.” (Szondi két apródja)

Ez a 450 év összeköti a családi szálakat, s a rokoni kapcsolatokat valódi testvériséggé nemesíti. Nemcsak a nemzetünk, a himnuszunk és a sokszor a családnévünk ugyanaz, hanem közös kincsünk az a szilárd bizalom is, ami végigkíséri jó időben és rossz időben, békében és háborúban, szegénységben és gazdagságban a hívő családok évszázados történetét éppen úgy, ahogy egyházunk címerében olvassuk: „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” (Róma 8,31)

Ez a 450 év összeköti a város két főterét, hiszen az egyikén Bocskai István fejedelem, a másikon Őseink szobra áll, s mindkettő fölé tornyosul egy-egy hatalmas templom. „Két templom egy házban”, ahogy néhány éve szellemesen megfogalmazta a két gyülekezet, amely talán soha nem kötődött ennyire össze az 1983-as különválásuk óta, mint éppen napjainkban. Igen, ez a négy és fél évszázad minden református ünnepe, amikor is együtt adunk hálát megtartó Urunk kegyelmes hűségéért. S minél beljebb élünk egyik vagy másik gyülekezet szolgáló közösségében, annál inkább látjuk és alázatosan megvalljuk Isten Igéjének igazságát: „Szeret az Úr, s azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma. - Minden reggel megújul, nagy a Te hűséged!” (JerSír 3,22)

Ez a 450 év éppen úgy összeköt, mint a teremtés egy különleges pará-

nya, a laminin. A laminin egy sejtadhéziós fehérjemolekula, s ez a „adhézió” ragasztást jelent. A laminin tehát egy olyan apró sejtközi molekula, ami a testünket „összeragasztja” azáltal, hogy a sejtjeinket egymáshoz és a sejt-közötti állományhoz kapcsolja. S ami a döbbenet: minden laminin kereszt alakú! – Osztom azok meggyőződését, akik szerint ez nem lehet véletlen. A Teremtő mintegy jelezte az újkori biológusok számára: Egyvialami köti össze a világot, s köt össze minden embert, ez pedig a Krisztus keresztje! Egyedül a váltság rombolja le a választófalat, ami elválasztja az embert Istentől, s az embertársától is. Minden nyomorúság, minden ellenségeskedés egyetlen oka a bűnünk maga! Él azonban az ígéret, amelyhez minden hajdúböszörményi református visszatérhet: „Ha a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.” (1Ján 1,7-9) Így legyen, ámen!

Somogyi László

TISZTELGÉS A HIT(H)ŐSÖK ELŐTT

Előkészületek a böszörményi reformáció 450. éve kapcsán

A reformáció, mind hitbeli, mind szellem és kultúrtörténeti szempontból meghatározza Hajdúböszörmény városát. A város utcái, terei, intézményei közül sok viseli egy hajdan élt reformátusok nevét, akik akár helyi, akár országos szinten ismertekké váltak.

Az ő emléküknak állít emléket mind a két hajdúböszörményi református gyülekezet közössége október 27-án. Az ünnepségen részt vesz Dr. Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke, testvér-

gyülekezeteink, és városunk vezetőse is.

Ezen a napon kerül felavatásra Győrfi Lajos püspökladányi szobrászművész alkotása, ami az Agnus Dei címet viseli, ezzel is utalva a Megváltó Jézus Krisztusra, Aki a mi bűneinkért szenvedett kárhozatos halált. Továbbá egy elektronikus tábla (kioszk) felállítását tervezzük, ami a böszörményi reformátusság történetét foglalja össze és mutatja be digitális formában.

A kiállított dolgok mellett lesz lehe-

tőség valamit „hazavinni” a testvéreknek. Dr. Nyakas Miklós testvérünk ugyanis elkészítette a hajdúböszörményi református gyülekezet(ek) történetét. E mellett Mester Béla testvérünk szervezésében készül egy tanulmánykötet, amibe a két egyházközösség tagjai közös erővel dolgoztak.

Minden kedves Testvér figyelmébe ajánlom a programokat, és azt, hogyha lehetőségünk van rá, minél többen menjünk is el!

Rácz Gábor

REFORMÁCIÓ

Hittanosok rajzos gondolatai

*Simon Dóra és
Balogh Bernadett Dóra 6. osztály*

Oláh Alex 6. osztály

Tündik Márta 6. osztály

Nagy Barbara 6. osztály

„...VALÓBAN ÍGY VANNAK-E EZEK...?” AP.CSEL.7,11c

A NAGY FELFEDEZÉS

Olvasandó: Gal 3,1-11

„Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni?”

(Gal 3,3)

A Reformáció tárházának legnagyobb kincse a kegyelem újrafelfedezése volt. S ma is erre van szüksége minden generációnak, - de nem csupán a világban, hanem az újjászületett hívők között is. Ez a felfedezés hoz napjainkban is a Szentlélektől való megelevenedést, azaz új reformációt.

A középkori egyház az igehirdetéseiben sokszor félelmet gerjesztett: „Felelj meg Isten elvárásainak, különben elkárhozol! Légy jó, sőt egyre jobb, s teljesítsd az egyház előírásait, ha azt akarod, hogy az Úr elfogadjon téged!” - Aztán csak úgy, „magától” (Reményik) először a reformátorok szívében, majd a prédikációiban is felragyogott a mindent megváltoztató felismerés: „Az üdvösség nem tőletek van, hanem Isten kegyelmes ajándéka!” (Ef 2,8-9) Hihetetlen felszabadulást és örömet hozott ez az akkori Európának, - s közben a történelmi Magyarországon is lelki ébredés söpört végig!

Lelki-szellemi ellenségünk azonban nem alszik. (1Pét 5,8) Ha már kárhozatba nem viheti az élő hitre jutott embereket, legalább az örömeiket és az életük „jó illatát” kívánja megrabolni. (2Kor 2,15) Tudja, hogy így alig lesz, alig van, aki követni kívánja a hitüket, s a keresztyén miszsió minden területen megtorpan. De vajon hogyan érhető tetten a hívők „megrablása”?

Szinte észrevétlenül újra a régi „mese” szivárog be a keresztyén tanításba: „Olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és rossznak tudói.” (1Móz 3,5) Ti döntitek majd el, mi a jó és mi a rossz, s végül, aki akarja, aki elég odaszánt, az akár tökéletes is lehet a szent életben...

Mi ezzel a baj? Talán gond, ha arra törekszik egy hívő, hogy egyre kedvesebb legyen az ő Ura előtt? Ráadásul azt írja János apostol, hogy „aki Istentől született, az nem vétkezik”.

(1Ján 3,9) A Szentlélek pedig, akit a Jézushoz térő ember kap, nem eleve tökéletes? (Ján 1,12; Róm 8,9-10; 1Ján 3,24)

Az ördögi csúsztatás abban van, amikor valaki az emberi természet „megjavíthatóságában” kezd el hinni. Pál teljes erejéből küzdött e tévtanítás ellen. Ő hitte és vallotta, hogy a mi „testünk” (ó-emberünk, régi természetünk) nem javul meg soha. Ha más rosszat nem tesz, akkor azt teszi, hogy elhiszi és elhitei másokkal is, hogy meg tudja tartani Isten törvényét, - mondván, hogy az ő ó-embere már halott. Csakhogy ez a Róma 6,11 félreértése! Ott ugyanis nem az ó-ember megsemmisüléséről, hanem a tudatos, naponkénti megtagadásáról van szó: „Így azt tartsátok ti is magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek Krisztus Jézusban.” (vö.: Róm 8,13)

Ugyanezzel a félreértéssel küzd a Galata levél is: Ébredjete föl, hívő testvéreim, hiszen „a törvény cselekedeteiben bízók átok alatt vannak, az pedig nyilvánvaló, hogy a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt.” (Gal 3,10-11) S ezt erősíti meg az apostol akkor is, amikor saját „testéről”, régi természetéről így ír: „Azt találom tehát magamban, hogy – miközben a jót akarom tenni – csak a rosszra van lehetőségem. Mert gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével.” (Róm 7,21-23)

Aki tehát – lehet, hogy maximális jó-szándékból - saját ó-embere megjavulásán „dolgozik”, arra három eshetőség vár, amelyből valamelyik bizonyosan bekövetkezik: 1.) Beleseredik a küzdelembe és feladja, s végül úgy tekint magára, mint egy „másodrendű hívőre”; 2.) Küzd ve-rejtékezve azon, hogy valóban kimutatható legyen a javulás az életében, - ehhez viszont sokat kell foglalkoznia a bűneivel, állandóan kontrollálva azt, hogy már mennyit javult hozzájuk képest; 3.) Vagy: az előbbi

kettőt elkerülendő belemenekül abba a gondolatba, hogy ő már tkp. nem vétkezik. Ezzel azonban akaratlanul is elítél más hívőket, mint akik még valamiféle „alacsonyabb szinten” sínylődnek, s ami még fontosabb: nem gyönyörködik benne Megváltó Ura sem! (Mát 7,1-5)

Pál szelíden és szeretettel figyelmeztet: „A nekem adott kegyelem által mondom tehát közöttetek mindenkinek: ne gondoljátok magatokat többnek, mint amennyinek gondolnotok kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint.” (Róm 12,3) - S nem mellékesen hozzá kell tennünk: ez a magunkról „többet gondolás” gerjeszt hamis elvárásokat a hívőkkel szemben, s okoz nagyon sok megbotráncozást a körülöttünk élőkben.

Miért nem gyönyörködik abban az Úr, ha azt gondoljuk, hogy e mostani testünkben járva egyre jobbak és jobbak lehetünk, mígnem elérjük a büntelenség állapotát? – Azért, mert kimarad belőle a nagy felfedezés: a kegyelem! (Ján 3,16) A valóság ugyanis az, hogy egész földi életünk alatt, nap, mint nap kegyelemre szorulók maradunk. (Róm 3,9-20) Éppen erről mondja az Úr Jézus, hogy „nálam nélkül semmit sem tudtok cselekedni”. (Ján 15,5) Ezért int az Ige máshol is, nehogy visszatérjünk a „testben bizakodáshoz”, vagyis ahhoz, hogy véleményünk szerint meg tudunk felelni Isten elvárásainak. Bizony, nem tudunk, mert a bűneset óta a testünk (régii természetünk) folyamatosan a bűre hajlik (1Móz 6,5), és nem javul semmit sem! Lényünk mélyének problémáját a kegyes „jólneveltség” nem oldja meg: „A test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert az Isten törvényének nem veti alá magát, és nem is tudja magát alávetni.” (Róm 8,7) (vö.: Jer 17,9 és Heidelbergi Káté 60.)

A nagy felfedezés viszont az, amikor rádöbben az ember: Sem a tökéleteség kergetésére, sem valamiféle „teljesítmény kényszerre” nincs szükség a hívő életben! Isten a kegyelmét tel-

jesen ingyen adja nekem (merthogy Jézus fizetett érte), s elfogadó, megigazító szeretetének bennem nincs semmilyen előfeltétele. Sőt: Szentlélek éppen akkor árasztja ki rám, amikor feladom a megromlott alaptermézetem megjavulása utáni sóvárgást, beismerem, hogy valóban kárhozatra méltó bűnös vagyok, és ezért teljesen Isten kegyelmére szorulok. (Jak 4,6) *„Tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó” (Róm 7,18)* -, de hiszem, hogy Jézusért Isten mégis szeret engem, s érte elfogadott a magáénak. (Gal 3,11) Sőt, kegyelemből annak is tekint egész életemen át, pedig nap, mint nap kiderül - kisebb nagyobb vétségeim és bukásaim miatt -, hogy nem érdemlem a szeretetet, és mégis végig megkapom! Isten tudja, hogy régi természetem nem javul meg (1Móz 8,21), ezért nap, mint nap – az Úr Jézus áldozatára tekintve - kegyelmet gyakorol velem. Én pedig hiszem, hogy ezt hűségesen végig megteszi, mivelhogy megígérte. (2Tim 2,13) S ez az a hit, ami kedves az Úr előtt! *„Jézus ezt felelte nekik: Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.” (Ján 6,29)* Bűnösnek vallom magam, ugyanakkor az Úr Jézus által megváltott embernek tarthatom önmagam!

Az igaz hit folyamatosan alázatban tart, hiszen tudja: mindig rászoruló maradok (Róm 3,10-12), de éppen az Ő megbocsátó szeretetében való bizalom az, ami fontos és kedves az én Uram számára. Nem azt ígéri, hogy holnap, vagy bármikor a földi utamon nem lesz szükségem a kegyelmére (mert már elég jó hívő vagyok), hanem azt, hogy Jézusért kegyelmes és irgalmas lesz hozzám mindvégig. S ez nagy különbség! (Zsolt 103,1-5; 2Móz 34,6; Róm 8,32)

Akkor tehát nem kell növekednem semmiben? Elhagyhatom magam? - Szó sem lehet róla! Hiszen a Szentlélek folyamatosan arra ösztökél, hogy tegyem meg az előre elkészített jókat (Ef 2,10), és tagadjam meg a rosszat! (Mát 16,24) Vagyis hálából, - mert Isten elfogadott, úgy ahogy vagyok -, legyek nap, mint nap engedelmes Őiránta, - és lehetőleg ma többször, mint tegnap - mert ez Őt dicsőíti. Az Ő Lelkét magasztalom, amikor általa véghezviszek egy jót, de én, mint hívő ember, ettől nem lettem jobb. „Isten

kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.” (1Kor 15,10) Ilyen a boldog hívő ember! Egész élete az Urat dicsőíti, önmagáról tudja, hogy nem lett jó, de törekszik arra, hogy naponta a Lélek iránti engedelmisségben növekedjen. (Luther ezt a folyamatos engedelmisséget nevezte „naponkénti megtérésnek”).

A növekedés viszont nem egyenlő a megjavulással. Feladatom, hogy ma többet engedjek a Lélek és az Ige indításának, mint tegnap tettem (Gal 5,25), de ettől nem lettem jobb vagy több, mint mások. Az igazi növekedés valóban látszik, de az az Urat dicsőíti, mert pl. egyre kevésbé ítélkezem a hitben erőtlének fölött (Róm 14,1), egyre jobban szeretek, sőt egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy ellenségeimért is őszintén imádkozom, s az engem megbántóknak valóban megbocsátok. Ezekben kell növekednie az igaz hívőnek! *„... aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt.” (Róm 13,8-10)*

Az élő hitű keresztyén nem tartja jobbnak magát senkinél, hiszen milyen alapon is tenné, amikor naponta Isten kegyelméből él, azaz minden nap a „nulláról indul”, hogy megteremje az aznapi jó gyümölcsöket. (Gal 5,22) Nem fél, nem „görcsöl”, nem méricskél, és nem akar egyre magasabb osztályba tartozó hívőként tetszelegni. A többi emberben is egyetlen dolgot figyel: hisz-e, bíz-e az Úr Jézus kegyelmében, vagy sem? (Róm 14,4-12) Ha azt látja, hogy a másik nem, vagy nem elég gyakran engedelmes a Szentléleknek, akkor a saját példájával, szeretettel biztatja, hogy bátran legyen azzá, - vagy konkrétan inti a testvérét, hogy engedjen az Ige és a Lélek útmutatásának. Ha valaki az Úr Jézust személyes megváltójának vallja, de kevés az engedelmisség az életében, azt testvérenek tekinti és imádkozik érte hűségesen, ugyanakkor nem mondja, hogy „mi fordítva ülünk a lovon”. Az igaz hívő bölcsen él a Lélek által, úgy, ahogy erről Jakab apostol tanúskodik: *„A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelkeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem*

részrehajló és nem képmutató. Akik békességet teremtenek, békességben vetnek, hogy az igazság gyümölcsét arassák.” (Jak 3,17 és Mát 5,9)

Az új természetünk, amiről János ír (1Ján 3,9), valóban nem vétkezik, sőt, megteszi az előre elkészített jókat. (Ef 2,10) Ezzel kapcsolatban írták a reformátorok az újjászületett hívőről, hogy immár „képes nem vétkezni”. Viszont megmarad a teste, az ó-embere valósága. (vö.: 1Ján 1,8) Nem lebecsülendő, de naponta megtagadható ellenfél. „Nemes harc” a hívő élet (2Tim 4,7), amelyben nem a gögössé tevő megjavulás, hanem a hitben járás és megerősödés a cél, hogy minél több szituációban mondhassak nemet a testi kívánságoknak és indulatoknak (Gal 5,19-21), s minél többször engedjek a Lélek készítésének, aki akár naponta szól hozzám az Ige által arról, hogy mit cselekedjem. S ha kell, akár naponta tartok bűnbánatot gondolati, indulati, mulasztási és cselekedeti bűneim miatt. (Ef 4,26-32) Ez a megszentelődés igei útja, s az Úr Jézus így lesz napi „társammá”, akinek kegyelmére és konkrét segítségére folyamatosan rászoruló, de boldogan járom vele végig földi életem egész hátralévő szakaszát. Kegyelemből élek, s kizárólag a Szentlélek munkájával dicsekszem! Nem szakadok ki a gyülekezetből, nem gyűjtök magam köré hozzám hasonló „tökéleteseket”, hanem örömmel és felszabadult szívvel hirdetem a minden kegyelem Istenét. Nem megyek át egy másik felekezethez, mert ott tökéletesebbnek látszanak a hívők, hanem hiszem, hogy Isten kegyelme általam is áldottabbá tudja tenni a sajátomat. Hiszek, hiszek és hiszek, hogy a vélt és valós jócselekedeteim helyett, – amelyek egyetlen bűnt sem képesek eltörölni – épp e Jézusba kapaszkodó bizalom által legyek kedves az én Uram előtt. Hiszem, hogy kizárólag kegyelemből van üdvösségem, s Péter apostollal együtt szívből vallom magamról és másokról is: *„A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni. Ővé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.” (1Pét 5,10-11)*

Somogyi László

EGYHÁZTÖRTÉNET

„ÚRNAK SZOLGÁI MINDNYÁJAN...”

A magyarországi reformáció, és annak első jeles képviselői

A mikor a reformáció szót halljuk, akkor akaratlanul is a szemünk előtt Luther Márton képe jelenik meg, amint szögekkel és kalapáccsal a kezében a wittenbergi vártemplom kapujára felszögezi a 95 tételt. Vagy éppen a prédikáló, esetleg az *Institúciót* író Kálvin jut az eszünkbe. Ez természetes, hiszen ők a nagy elindítói a reformációnak.

Ugyanakkor hazánk is büszkélkedhet európai szintű reformátorokkal, akik életüket arra áldozták, hogy Isten Igéjének az útjára tanítsák és neveljék a kortársaikat.

Mielőtt ezekről a férfiakról szólnék, fontosnak tartom, hogy megismerjük azt a kort, és azt a Magyarországot, ahol a reformáció tanai később futótűzként terjedtek. Elsőként a mohácsi csata előtti időkről beszélnek.

Luther Márton tanai nem egy légtérben képződtek, hanem a wittenbergi egyetem katedróján. Ez magával hozta azt is, hogy a különböző nemzetiségű diákok, akik ott tanultak saját maguk vitték haza a megszerzett tudást. Így jutottak el hazánkba is Luther tanai. Ez azonban erős gátba ütközött.

Az esztergomi érsek 1521-ben fontosnak látta, hogy a reformátor elleni átokbulla az ország jelentősebb templomaiban kihirdettesse. Ennek

ellenére mégis elmondható, hogy az akkori kor reformációjának a központja maga a budai királyi vár volt. Az ifjú II. Lajos nevelője ugyanis nem más volt, mint a saját rokona, Brandenburgi György, aki saját birtokain támogatta a reformációt, ezért később az utókor a „kegyes” melléknévvél látta el.

Ugyanakkor a magyarországi német lakosság is megismerkedett a lutheri tanokkal, kereskedők révén, akik az értékes könyveket, röpiratokat hozták az országba. A magyar lakosság azonban csak a Luthert elmarasztó irodalomból ismerte a nevet, így róla és a reformációról egy nagyon negatív kép alakult ki.

A mohácsi csata után azonban az emberek gondolkodása megváltozott. A nemzeti trauma során a király, a főnemesek és felsőpapság jelentős része odaveszett a harcmezőn. Káosz és anarchia lett úrrá az országban, ahol a megmaradt nemesek igyekeztek kizsigerelni a jobbágyokat, a török pedig próbált területet szerezni. A régi vallási keret és rendszer már nem bizonyult elégségesnek, hiszen a kor katolikus felfogása szerint Isten népén nem lehet Úrrá pogány nemzet, mégis az ellenkezője történt. Ebben a korban terjed el igazán a reformáció, ami feloldja ezt a gondolatot.

A reformátori gondolkodás abból indul ki, hogy az embereknek Isten ingyen kegyelmére van szüksége. Nem a vallásos cselekedetek miatt fog valaki üdvözülni, hanem az átadott és Krisztusban megtisztított élete miatt. Ez ebben a korban új volt.

A magyar reformátorok első generációjára ugyanakkor az jellemző, hogy tanítóik, prédikátoraik először a lutheri tanokkal ismerkednek meg, majd fokozatosan váltanak a kálvini tanok felé, mivel annak kiforrottsága, letisztultsága, biblikussága sokkal jobban megérintette a szívüket.

Elsők között említeném *Dévai Bíró Mátyást* (1500 körül – 1545). 1523-ban Budán kezdte meg tanulmányait, majd Krakkóban folytatta azt. 1526 után ferences szerzetesként Boldogkővároson szolgált.

1529-ben Wittenbergben tanul, ahol megismerkedik a reformáció tanaival. 1531-ben Budán, majd Kaszán prédikátor. Ebben az évben az egri püspök elfogatta, és különböző felvidéki börtönökben tartják fogva, de nem tudják megtörni a reformátort. 1535-ben szabadul és 1536 őszéig nyugalomban él és dolgozik Nádassy Tamás sárvári birtokán. Innen Nürnbergbe megy Veit Dietrichhez, aki segít kiadni egy könyvét, és szembaját is a városban gyógyíttatja. 1537-ben újra Wittenbergben, majd Krakkóban tartozódik, de még abban az évben hazajön Magyarországra.

1539-ben Perényi Péter birtokán él, de szóvá teszi a főúr nagy erekléybuzgalmát, és babonás vallásosságát (az ostya úrvacsorán kívüli imádása), ezért nem marad sokáig itt. 1541-ben Szikszón iskolarektor, de az egri püspök innen is elűzi, ezért újra Wittenbergbe megy Brandenburgi György örgrófhhoz. Újra hazatér, és Miskolcon igyekszik terjeszteni a hitet, de elűzik. Szatmár és Szilágy vármegyékbe megy ezek után, ahol Drágffy Gáspár birtokán tevékenykedik.

1544-ben Nagyváradon él, ami akkor erőteljes római katolikus központ volt. 1545-ben részt vesz az

erdődi zsinaton. Még ebben az évben hal meg Debrecenben. Az utókor a „magyar Lutherként” emlegette.

Fontosabb művei: *Rudimenta salutis* (Az üdvöztség alapkövei), *Sententiae de sanctorum dormitione* (A szentek aluvásáról).

Sztárai Mihály (? – 1575). Pályafutását ferences rendi szerzetesként kezdte, tanulmányait Padovában fejezte be, valószínűleg itt ismerte meg a reformáció eszméit. Tanulmányai után Sárospatakon, a Palóczy-család udvari papja. Urával részt vesz a mohácsi csatában.

1544-ben a török által megszállt területen hirdeti az Igét, és terjeszti a reformáció tanait. Laskói prédikátorként fontosnak tartotta a tiszta evangélium hirdetését. Külön ki lehet emelni, hogy a Hódoltság területén 120 gyülekezetet alapított, bár ez nem ment zökkenőmentesen, mivel keményen ostromozta a régi egyház papjait, és reformáció alatt ő a papság „kicsérelését” értette.

Sztáraitól fennmaradt egy olyan anekdota, hogy amikor Baranyában elkezdte a szolgálatát, este a biztonság kedvéért egy tökötet tett ki az ablakába, amit ellenségei az ő kopasz fejének gondoltak, és szétverték. Azonban baranyai munkálkodása során a régi egyház papjainak kellett engednie.

Sztárai a szószék mellett a színpadot és az iskolát is nagyon fontosnak tartotta. Ezért iskoladrámákat írt, amiben a pápista papokat gúnyolja, az evangéliumiakat viszont felmagasztalja.

Leghíresebb ilyen drámája: *Az igaz papságnak tüköre*.

Huszár Gál (?-1575) Magyarország északnyugati részének volt a reformátora. Élete elejéről nem sokat tudunk. Nevét először 1554-ben említik, amikor Oláh Miklós esztergomi érsek elűzi őt, így Magyaróvára kerül.

Itt, mint lelkész és nyomdász is tevékenykedik, kiadja Sztárai iskoladrámáját, illetve saját prédikációit. 1560-ban Kassára hívják meg prédikátornak. Verancsics Antal egri püspök azonban elfogadta, és Egerbe akarta hurcolni. A kassai polgárok azonban kiszabadították a prédikátort, aki Méliusz Juhász Péter hívására meg is érkezik Debrecenbe, ahol nyomdát alapít (ennek a nyomdának a jogutódja a debreceni

Alföldi Nyomda). 1563-ban újra az ország nyugati felén tevékenykedik. Maga Ferdinánd király ad ki ellene elfogató parancsot, de a komáromi vár protestáns helyőrsége megvédi a prédikátort. Nagyszombatba érkeve azonban újra összetalálkozott régi ellenfelével, Oláh Miklóssal, így innen is menekülni kellett.

1568-ban Komjátiban a Forgách család udvari papjává lett, majd 1574-ben elfogadta Pápa város meghívását, és 1575-ben bekövetkezett haláláig a város lelkészeként szolgált. Ő volt a Dunántúli Református Egyházkerület első szuperintendense (püspöke).

Szegedi Kis István (1505-1572) Szegeden született, ott is kezdte tanulmányait, amiket Lippán és Gyulán folytatott.

1535-ben Bécsben kezdi meg egyetemi tanulmányait, majd 1537-ben pedig Krakóban tanul tovább, egészen addig, amikor 1540-ben már docensként tanít az egyetemen. 1541-ben csatlakozik a reformációhoz, majd 1542-ben a lippai és a gyulai iskolákban tanít. 1543-ban a wittenbergi egyetem hallgatója, ahol Luthert és Melanchtont óráit látogatja.

Wittenberg után Csanádon egy iskolát vezetett, de Martinuzzi György sógora, Perusics kegyetlenül bántalmazta. Pénzét és könyvtárát elkoぼzta. Ezek után Gyulán, Cegléden, és Makón volt iskolarektor, majd 1548-ban Temesváron Petrovics Péter földesúr vette pártfogásába. Itt kérték, hogy szenteltesse fel magát lelképásztornak, de ő megtagadta ezt a kérést, ekkor még a lutheri irányzat képviselője volt.

1551-ben Petrovics, mint királyi gyám kénytelen volt Temesvárt átadni a másik királyi gyámnak, a hitbuzgó katolikus Losonczy Istvánnak. Szegedinek és társainak így el kellett hagynia Temesvárt. Mezőtúron, és Békésen folytatta tovább iskolarektori tevékenységét.

1554-ben Laskón, Sztárai Mihály kérésére felszenteltette magát, és csatlakozott a kálvini irányzathoz, bár ő megmaradt inkább tudósnek és pedagógusnak.

1558-ban Kálmáncsán lelkész. 1561-ig békésen végezheti szolgálatát, amikor is azzal fogták perbe a törökök, hogy magyar végvárakban kémként működik. Kaposvárott, Pécssett

és Szolnokon raboskodott. A bég, aki fogva tartotta vasba verve hurcoltatta magával a reformátort, akinek megengedte, hogy prédikáljon a piacon. Egész magas váltásdíjat kértek Szegediért, 1200 tallért. Az magyarországi reformátusság ügyévé vált a prédikátor kiszabadítása.

Szolnoki fogsága idején, egy Mező Ferencné nevű ráckevei kereskedő felesége halotta prédikálni. A halálos ágyán a nő esküvel kötelezte férjét, hogy segítsen a bajba jutott lelképásztornak. A férfi kezébe vette a gyűjtés irányítását, és a 800 tallért ő egészítette ki, ezzel kiválta Szegedit a fogságból. A prédikátor ráckevei lelkészként fejezte be életét.

Ő az a reformátor, akinek az életét tanítványa, Skaricza Máté megörököltette, valamint az első hiteles ábrázolást is ő készítette a Dunamelléki Református Egyházkerület első püspökéről.

Még sok más személyiségről lehetne még írni, Méliusz Juhász Péter, Kálmáncsehi Sántha Márton, Bogácsi Demeter, azonban úgy vélem, hogy fontos, hogy megismerjük azokat, akik talán kicsit „elfeledettek” lettek. Legyen ezeknek a reformátoroknak az életük példa arra, hogy: „*akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál*” (Róm 8, 28).

Rácz Gábor

Felhasznált irodalom:

BUCSAY MIHÁLY: *A protestantizmus története Magyarországon*. Gondolat Kiadó, Budapest. 1985.

ZOVÁNYI JENŐ: *Magyarországi Protestáns Egyháztörténeti Lexikon*. 3. jav. kiad. Szerk: DR. LADÁNYI SÁNDOR. A Magyarországi Református Zsinat Sajtóosztálya, Budapest. 1977.

JELENTÉS A KÜLSŐS ÓVODAI HITTANOKTATÁSRÓL A 2019/20-AS NEVELÉSI ÉVBEN

Ebben a nevelési évben is a számomra kijelölt feladat volt az, hogy a város egyes hozzánk tartozó óvodáiban jómagam végezzem el a hittanoktatást.

2019. augusztus 24-n felkerestem a négy illetékes óvodát, hogy a csoportok létszámáról kérdezzek, valamint készítettem egy jelentkezési ívet, amire a szülők felírathatták a gyermekeiket. Az óvodák külön kérése

volt, hogy a beszoktatás végett szeptember végén kezdjem meg a hittanoktatást. Ennek eleget tettem.

Számadatilag a következőképpen néz ki a külsős óvodai hittanoktatásban résztvevők adatai: Csillagvár Óvoda – Kölcsey utcai telephelye: Egy csoportban 12 fő. Csillagvár – Óvoda – Hét vezér utcai telephelye: Egy csoportban: 2 fő. Kincskereső Óvoda: Három csoportban: 32 fő. Napsugár

Óvoda – Bodaszőlő: 3 fő. Összesen tehát 49 óvodás gyermek vesz részt az általam végzett hittanoktatásban.

Ezúton köszönöm a Gyülekezet imádságait, amikben a hittanoktatásért könyörögtek, és kérem, hogy ebben a szolgálatban ne fáradjanak el!

Rácz Gábor

HITOKTATÁS

Edén is három állami fenntartású intézményben vagyunk jelen a kötelezően választható hittanoktatással. A Középkerti Általános iskolában a 2019/20-as tanévre 80 gyermek kért református hittanoktatást, az Eötvös József Magyar-Angol Két Tanítási nyelvű Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskolában 38 gyermek, míg a Zeleméry László Általános Iskolában

35 gyermek iratkozott be. Öröm van a szívemben, amiért az iskolákban segítőkész szándékkal, és támogatással fordulnak a hittanoktatás felé, és azért is, hogy ilyen sok gyermek hallhatja az Úr Igéjét. Mindhárom iskola fokozottan figyel arra, hogy mindenben a segítségünkre legyen. A Református Pedagógiai Intézet által gondozott tankönyvcsaládot használjuk, és az országosan egységes tanmenetet,

melynek a tankönyvek biztos alapjai. Hálaadás van a szívemben, hogy az idei tanév zökkenőmentesen indult, és imádkozom azért, hogy Isten kíséreljen el bennünket, és vezessen, hogy egyedül Őrá figyelve munkálkodjunk a továbbiakban is.

Tóth-Serbán Orsolya

ÓVODAVEZETŐI TÁJÉKOZTATÓ

*„A lelki adományok ugyan különfélék, a Lélek azonban ugyanaz.
A szolgálatok is különfélék, de az Úr ugyanaz.” (1. Korinthus 12; 4-5)*

AJó Pásztor Református Óvoda szeptember 2-án kezdte meg a 2019/20-as nevelési évet 5 óvodai csoportban. Intézményünk működése a nyári időszakban zavartalan volt, az óvodába járó gyermekek létszáma folyamatosan csökkent, viszont az elmúlt évekhez képest lényegesen magasabb volt az ügyeletet igénylő családok száma. A nyári zárás alatt az udvari játékok megújultak, a fa elemek és a csúszdák cseréje is megtörtént. Udvarunk és teraszunk tovább szépült egynyári virágokkal, a növényeket az önkormányzat és egy szülő ajánlotta fel, hálással köszönjük a támogatásukat. Lelki feltöltődésre, testvéri és munkatársi kapcsolatok erősítésére adott lehetőséget óvodánk munkatársi közösségének a Bodaszőlőn eltöltött két csendesnap augusztus végén. Hálás

szívvel köszönjük Somogyi László és Rácz Gábor lelkipásztoroknak az igei vezetést, a hitépítő beszélgetéseket, az érdeklődő, őszinte figyelmüket. Nagy Tamás presbiter testvérünk a testi táplálék elkészítéséről gondoskodott, aki, mint mindig szívvel-lélekkel készítette el az ízletes ebédet és vacsorát. Mindannyiuk életére és további szolgálatára Isten gazdag áldását kívánom magam és az óvoda minden dolgozója nevében.

Augusztus 31-én a Pécsi Református Kollégiumban rendezték meg a Kárpát-medencei református intézmények közös tanévnyitó ünnepélyét, melynek keretében felavatták a kollégium új általános iskoláját fennállásának 25. évfordulója alkalmából. Gyülekezetünket az elnöksége, óvodánkat a vezetősége képviselte az eseményen. Az ünnepség

Bogárdi Szabó István püspök, a Zsinnat lelkészi elnökének tanévnyitó istentiszteletével vette kezdetét, majd ezt követően Kádár Péter, a Pécsi Református Kollégium főigazgatója, Hoppál Péter országgyűlési képviselő, a Pécsi Református Kollégium Igazgatótanácsának elnöke, Gulyás Gergely, a Miniszterelnökséget vezető miniszter, illetve Bódis József, az Emberi Erőforrások Minisztériumának oktatásért felelős államtitkára köszöntötte a résztvevőket. A köszöntések és az ünnepi műsor után a Pécsi Református Kollégium új iskolaépülete került átadásra, majd az esemény kopjafa-avatással és emlékfa ültetéssel zárult.

Szeptemberben a gyermekek befogadása folyamatosan történt az érintett csoportokban, jelenlegi létszámunk 117 fő, ami január végére eléri

a 126 főt, amiért hálaadással tartozunk gondviselő Istenünknek.

A Szívárvány csoportban a nagycsoportosok helyét a legkisebbek vették át. Az óvodapedagógusok a dajka néivel együttműködve azon fáradoznak, hogy az újdonsült óvodások mindennapjait örömtelivé és játékosá tegyék, megkönnyítve a szülőktől való elválás folyamatát.

A Református Egységes Gyógy-pedagógiai Módszertani Intézmény szakemberei a logopédus, pszichológus, gyógypedagógus, fejlesztőpedagógus, illetve gyógytornász és szenzomotoros fejlesztők továbbra is kis csoportokban foglalkoznak a megsegítésre szoruló gyermekekkel. Ezen a területen intézményünk kiváló szakellátottsággal rendelkezik, mely hatékonyan segíti az óvodába járó gyermekek fejlesztését minden területen.

Az éves munkatervben meghatározott kiemelt szakmai feladataink elvégzése folyamatosan zajlik, a portfólió elkészítése, illetve felkészülés a pedagógusok minősítésére és a tanfelügyeleti ellenőrzésre.

A pedagógus életpálya központi eleme a minősítési rendszer, amely szakmailag megalapozott tartalmi elemekből, módszertanból és eljárásrendből áll. Az előmeneteli rendszer a hangsúlyt a pedagógusok folyamatos szakmai fejlődésére helyezi. A 2019/2020-as nevelési évben intézményünkben 3 pedagógus készül a minősítési eljárásra. Két óvodapedagógus kollégánál a Pedagógus II., gyakornokunk pedig a Pedagógus I. fokozatba lépés feltételeként készítik el portfóliójukat, melyet a minősítés előtt álló kollégánál 2019. november 25-ig tölthetnek fel az Oktatási Hivatal oldalára. Feladatunk a portfóliók

elkészítéséhez és feltöltéséhez szakmai segítségadás.

2020-ban a tanfelügyeleti eljárás a 2015/2016-os nevelési évben minősült óvodapedagógusokat érinti. A pedagógiai szakmai ellenőrzésben négy óvodapedagógus és az óvodavezető vesz részt.

Reménységgel tekintünk az előttünk álló nevelési évre, hogy a kitűzött célokat és feladatokat az Úr Jézus Krisztusba vetet hittel szeretetben és békességben tudjuk megvalósítani intézményünkben, ehhez kérjük a gyülekezet tagjainak támogatását és imádságban hordozását!

Áldáskívánással:

Dobóné Tanczig Anita óvodavezető

BIZONYSÁGTÉTELEK

ISTEN ÚTJÁN

A 2019. július 17-én olvasott ige ösztönzésére írom le ezeket a sorokat, hogy hogyan vezetett az Úr Isten, hogy rátaláljak a Keskeny útra. Az 1.Mózes 35,1 versét olvastam, aznap a személyes üzenet az volt számomra, hogy emlékezzünk arra, amit cselekedett velünk az Úr és emlékeztessünk.

1930. május 3-án Cégénydányádon születtem, egy Szamos menti kisfaluban. Papi családból származom, így gyermekkoromtól természetes volt az éneklés, imádkozás, templomba járás. Nem esett nehezünkre 3 testvéremmel együtt a gyülekezeti életbe beilleszkedni, barátokra találni. Konfirmációm a debreceni Dóczy Leánynevelő Intézetben történt 4. gimnazista koromban az egész osztályllyal-ekkor költöztünk Debrecenbe.

Mélyebb lelki hatások már előbb is érték Mátészalkán a Polgári Iskolában, ahova Kocsordról jártunk naponként. A Dóczyban Sarkadi Ida, nagyon szigorú, de nagy tudású, lelkiismeretes vallásanárunk volt, ő készített elő a konfirmációra. Én akkor elhatároztam, hogy a 10 parancsolatot megtartom, mert elfogadhatónak, szükségesnek tartottam. Hamar rájöttem, hogy nem tudom betartani, ahogy az Úr Jézus magyarázza a Mt. 5, 17-43 szerint.

Közben jöttek a háborús események, bombázások és én nagyon féltem. Debrecenben a Szabadság-telepen laktunk, ahol a vagongyár

célpont volt a bombázáskor. Sajnos kaptunk is belőle jún. 2-án. Én akkor meg voltam győződve, hogyha én most meghalok, a pokolra jutok, nem vagyok az Úr Jézusé. A háborút átvészeltük és jöttek az áldott ébredési idők. Sokan éreztük úgy, hogyha Isten megtartott, azt akarja, hogy az övéi legyünk, neki szolgáljunk. Debrecen templomaiban hangzottak az evangelizációk, szólt a hívás, hogy Isten szeret, Jézus Krisztus meghalt értünk, hív és ingyen kegyelemből örök életet ad. Mindnyájan éreztük, hogy a formális vallásosságból megtérni, élő hitre kell jutni. Jézus Krisztus, élő személy és fogadjuk be a szívünkbe. De, hogy? Ez volt az én kérdésem, sok-sok igehirdetés alatt. Egyszer aztán egy evangelizáción a 10 bélpoklos története volt az ige, Luk 17, 11-17. Arról szólt a magyarázat, hogy Jézus a messziről kiáltozó leprásoknak annyit mondott: „Menjete el mutassátok meg magatokat a papoknak” (14/a v.) - ami azt jelenti, hogy majd ők kinyilvánítják, hogy meggyógyultak. Meg se érintette őket csak szólt, s ők hittek a szónak és engedelmess-

kedtek „és amíg odaértek megtisztultak” (14/b v.). Én akkor azt gondoltam, hogy nem várok különösebb jelre, hanem elindulok Jézus után. Akkor az volt a gyakorlat, hogy az evangelizátor felszólított, hogy álljon fel az, aki Krisztust akarja követni. Én akkor felálltam, Katica nővérem is, amit később tudtam meg.

Aztán teltek a közös hétköznapok, a papi szolgálatra való elhívásom is megtörtént. Előbb biológia – kémia szakra jártam egyetemre. 1948 őszén még lehetett reggeli áhítatokat tartani az Egyetemen, én is jártam, okos hívő teológusok tartották pl. Fekete Péter, Huszti Kálmán. Szakály Éva, aki a Dócziban osztálytársam volt, ő angol-német szakra járt, egyszer azt mondja nekem: „Menjünk át a Teológiára” Menjünk, mondtam – ha, átvesznek nem veszítünk félévet. Akkor még a Teológia az Egyetem része volt. Nekifogtunk a tanulásnak, akkor még 3-4-en voltunk lányok és meg akartuk mutatni, hogy nem vagyunk gyengébbek a fiúknál. Akkor nagyon szép időszak következett, az életemben, Biblia olvasáskor az ige kezdett szólni, személyes üzeneté válni. A Betánia C.E. Szövetség keretében a teológusok megbízást kaptak a környező falvakba bizonyágtevő szolgálatokhoz. Mentünk gyermek csendes napokra, konfirmációkra, tanultuk, tanítottuk az új énekeket. Mikor mi már lányok is mehettünk a legációba, ünnepek előtt összegyűltünk és megbeszéltük a kapott ígét a személyes üzenetek alapján. Nagy reménységgel készültünk a gyülekezeti szolgálatokra.

A házasságkötésünk története: Egy este, amikor a barátnőmmel a Kollégiumban együtt tanultunk, utána Éva elkísért a buszmegállóhoz a Kossuth utcára. Feri (Nagy Ferenc lp.) hozzánk csatlakozott és az Éva jelenlétében kezdte mondani: „Lenke, én mostanában sokat gondolok Magára és úgy látom, hogy az Úr Isten Magát rendelte nekem feleségül. Most még sok időnk van, tanulunk, nem várok választ, csak azt akarom, hogy tudja”. Az ifjúkori álmódózásimban nem szerepelt a férjhez menés, utazgatni szerettem volna, zenét hallgatni, szépen öltözködni. Kb. egy hét múlva összeakadtunk a Kollégium hátsó lépcsőjén és alkalmas

volt megmondani, hogy nem ezért jöttem a Teológiára, hogy ilyesmivel foglalkozzak, készülni szeretnék a szolgálatra. Ebben megnyugodtunk mindketten, de ahogy egy ének szövegében van, valóban az Úr csodásan működik. Cs. Kiss Andort, aki édesapám mellett szolgált a Szabadságtelepen Hajdúsámsonba helyezték, ő mit sem tudva, Ferit ajánlotta maga helyett édesapám mellé. Ferit nagyon megszerették édesapámék, ő is a családot. Egy idő múlva azt gondolta, hogy mégsem jól van, hogy ez a szerető család mit sem tud a távoli tervről, elmondta, hogy mi a helyzet. Édesapám azt kérdezte: „Mit szól hozzá Lenke?” Aztán amikor az egész családnak a tudomására jutott, hogy egy napon születünk 5 év különbséggel, Katica rögtön kitalálta, hogy legyen az eljegyzésünk közös születésnapunkon. Így is lett 1951. május 3-án. 3 évig voltunk jegyesek nagy békeességben és bizonyosságban. 1954. május 16-án Ferit beiktatták Csengerújfaluba, s akkor volt az esküvőnk is. Itt éltük a falusi pap életét. Nagyon megszerettük az embereket, ők is bennünket. 1 év múlva megszületett Edit, majd hamarosan János 1956-ban. Nemsokára Kati lányom is megszületett. Aztán 1960-ban jöttek az ikrek Miklós és Laci, az ikerterhesség a szülésor derült ki. 9 évig szolgáltunk Csengerújfaluban. Nagydobosra meghívással kerülünk, Nagy Tibor nagydobosi lelkész ajánlásával, akit Veszprémbe helyeztek el. Dobosra 1962-be kerülünk, a gyerekek itt jártak általános iskolába,

itt nőttek fel, azután a debreceni Kollégiumba kerültek. A 6. gyermekünk, Tünde itt született 1967-ben. Nagydoboson már több lehetőség volt szolgálatra is, rendes segédlelkézi státuszban voltam, az esti istentiszteleteket tartottam, kántor is lettem. Szerettünk Doboson lenni. Hajdúböszörménybe 1980-ba kerültünk. Az itteni hívők már korábban eljártak Borbély Béla csendesnapjaira, ahová a környék hívő lelkipásztorait meghívták. Feri is többször szolgált itt, a böszörményi hívők innen ismerték meg. Más elképzelése volt a püspöknek, de a presbitérium kiállt mellette, így meghívással lett a gyülekezet lelkipásztora. Később a Lelkészegecsület is megválasztotta elnökének, ez egy bizalom volt feléje. Én a központi gyülekezet segédlelkészeként a 9 órakor kezdődő istentiszteletet tartottam, rendszerint kerékpárral jártam és sietnem kellett, mert a délelőtti főistentiszteleten kántorként is szolgáltam. Aztán 2 órától a gyermekóra megtartásával folytattam a napot, s amikor kiderült, hogy itt egy énekkar is működik, azt is vezettem délután. Megtapasztaltam, az Úristen, ha feladatot ad, ahhoz erőt is ad. 1994-ig, nyugdíjazásunkig szolgáltunk a Kálvin téri gyülekezetben. Nyugdíjas lelkipásztorként szépen beilleszkedtünk a gyülekezetbe, néhány baráti családdal összejártunk házi bibliakörre. Továbbra is szolgáltunk heti egy alkalommal a Gondviselés Házában. 2009-től új életszakasz kezdődött az életemben, mert Feri magához hívta az Úr, özvegyé

váltam. A gyülekezeti alkalmakra még el tudok járni, azt a szolgálatot, amit rám bíz az Úr végzem, ameddig jónak látja.

2 ige mindig sokat jelent a számomra: „Elég neked az én kegyel-

mem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz”. (2 Kor 12, 9) „Mindenne van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem”. (Fil 4, 13)

Az indító ige úgy valósul meg az életemben, hogy az olvasott ige és

az élet próbái által Isten megtisztít, hogy megállhassak az Úr Jézus előtt.

Nagy Ferencné ny. lp.

SZEMÉLYES VALLOMÁS

1976. márciusában születtem Hajdúnánáson 4. gyerekként, egy egyszerű munkáscsaládban. Édesapám kőművesként dolgozott, édesanyám élelmiszeripari eladó volt. Nagy szeretetben nőttem fel. 3 testvérem és szüleim is nagyon szerettek, én voltam az a kedvenc kis késői gyerek, akít mindenki szeretett, mert olyan kis cukor, jó tanuló, jó magaviseletű, teljesen eminens. Emlékszem édesapám nagy erejére, hatalmas munkabírására. Sok házat felépített a városban. Sokan szerették és tisztelték, mert nem dolgozott drágán, és jó munkája volt. Ami akkor is ritkaságnak számított, manapság meg pláne...

Emlékszem édesanyám nagy bölcsességére, ahogy összefogott bennünket, amilyen szeretetben nevelt minket, és ahogy nagy segítségére volt a férjének. Nagy háztartást vezetett, gyakoriak voltak a nagy családi összejövetelek. Erős egységben és szeretetben nőttünk fel: mindenki számíthatott a másikra, nagyon egységesek voltunk és erősek.

Nagyon örültünk a család bővülésének, az unokák születésének, a sógoraimnak. Közösén építettük fel a családi házainkat, nagyon sokat voltunk együtt, egymás barátai és testvérei voltunk.

Ezt a szép és erős családi egységet hagytam ott 1990-ben, pont a rendszerváltáskor, abban a reményességben, hogy állatorvos leszek, mert jól tanultam, talentumaim megvoltak hozzá.

Debrecenbe, a Balázsházy J. Mg.-i Szakközépiskolába kerültem, a Debrecen melletti Pallagra, állattenyésztő szakra. Nagyon érdekeltek a természettudományok, és kiváló voltam magyarból és történelemből is.

Sok lehetőségem volt, hogy milyen pályát válasszak. Én Debrecen választottam, azt gondoltam, hogy ebből a nagyhírű iskolából egyenes

az út az állatorvosi egyetemig. És itt kezdődtek az életemben a „Vargabetűk”. Az iskolában is megbomlott a rend, eltűntek a támogatók, a régi Tsz-ek, politikai viszálykodások kezdődtek, szembekerültek egymással a régi megbecsült tanárok és az újak.

Mi még diákként nem értettük ezt, csak később, amikor már felnőtünk. Belecsöppentünk egy olyan világba, ami már nem egységes stabil és erős. Sőt gyenge, és nem lehetett tudni, hogy mi a rossz és mi a jó.

Ráadásul ekkor került sor a kollégiumunk teljes felújítására, ezért két évfolyamot Debrecenbe telepítettek. Nagyon jó helyre kerültünk. Vége lett a poroszos fegyelemnek, 4 ágyas elit szállás, szauna volt a kollégiumban, és ami lényeg, hogy nem volt igazán nevelőtanárunk. Azt csináltuk, amit akartunk!

Rendszeressé váltak az esti tivornyák, a bulik, élveztük az életet. Nem volt semmi erkölcsi fék. Nagyon jól éreztük magunkat. Semmit se tanultunk! Buliztunk! A lábunk előtt hevert az egész világ!

Kész csoda, hogy ezek után felvettek a mezőgazdasági főiskolára, Hódmezővásárhelyre!

Ott kicsivel lett rosszabb a helyzet, a bulik és a mulatozások fokozódtak, azzal szórakoztam, hogy lehet úgy vizsgáznunk, hogy nem tanulok semmit. Ebből akkor én voltam a legjobb. Úgy mentem át a kémia szigorlaton, hogy ki sem nyitottam a könyvet. Előtte este buliztunk, ittunk, mulattunk!

De ez a móka, kacagás nem használta a lelkünknek!

Nem volt motivációm, nem érdekelt semmi, két kézzel pazaroltam el a tehetségemet.

Munka mellett fejeztem be a főiskolát, a pénzt tartottam a legfontosabbnak, földeket akartam vásárolni, minden lehetőséget megragadtam, amiből pénzt csinálhatok, ha kellett loptam. Fiatalon meg akartam gaz-

dagodni, úgy gondoltam ez az élet, ez a jövő!

Szüleim nem támogattak ebben, ami volt ősi birtok, azt is eladták. Egyedül maradtam a terveimmel. A jövőt illetően vesztésnek éreztem magam. Úgy gondoltam, fiatal huszonévesként elrontottam az életemet, és ezt már nem tudom helyrehozni. Nem lettem állatorvos, nem vettem földeket sem, nem lettem sikeres.

Úgy éreztem, hogy itt ebben az országban nekem itt nincs keresnivalóm, ezért külföldre kell mennem! Közben Hajdúböszörményben meghirdettek egy állást, baromfitelepre kerestek diplomás műszakvezetőt.

Diplomám megvolt, de céloim nem. Felvettek. 25 évesen nem lehettem a szüleim nyakán. Nem volt semmi céloim, egyik nap telt el a másik után. Nem jó ez így, gondoltam, változtatni kell!

Célok kellene, tervek, ami előbbre visz! Az nem helyes, hogy depresszióban szenvedek nap, mint nap.

Van saját autóm, albérleti lakásom, sok 25 éves csak álmodik ezekről, de nekem ez nem jelentett semmit. Boldogtalan voltam, vesztésnek éreztem magam.

Épp ekkor jött egy lehetőség, Kanadába kerestek Kelet-Európából diplomásokat fizikai munkára, favágásra, kikötői dokkmunkára stb. Ez az, ami nekem kell! Gondoltam.

Tiszta lappal egy új földrészen, ahol nem ismernek, nem tudják bűneimet, nem tudják, ki vagyok.

Imádkozni kezdtem egy ismeretlen valakihez, valamihez. Egyedül voltam, segítséget vártam. Szégyelltem magam és nem találtam a helyem a világban. Kellott egy biztos pont, egy fogódzó. Naponta több órát gondolkoztam azon, vajon van-e Isten, nekem mi dolgom itt a Földön. Elkezdtem sportolni. Kondiztam és futottam. Főleg futás közben imád-

koztam sokat, hogy adjon a Teremtő az Ő erejéből, hogy tudjak még többet futni!

Angol nyelvtudásom eléggé megkopott és gyér volt ekkortájt, ezért jelentkeztem egy angol tanárhoz nyelvoiktatásra, ha már külföldre akartam menni. Az angol tanár fiatal volt és keresztény.

Mondtam neki, hogy én is keresztény vagyok. Hiszek egy természetfeletti valamiben, akit Istennek hívok. (Egyébként is meglátogatott egy volt évfolyamtársam, aki hívó volt, beszélt a megtéréséről és egy könyvet is adott nekem. A címe: Isten e Jézus? Ez volt az első „Bibliám”). Erre ő megkérdezte: Akkor melyik gyülekezetbe járok? Az meg mi? –válaszoltam.

Hát tudod, templom, hívek, istentisztelet stb. Ja, olyan helyre én nem járok. Ha tényleg komolyan gondolod ezt a kereszténységet, akkor elmehetnél vasárnap a 10 óra 10 perces Istentiszteletre Hajdúböszörménybe, a Kálvin térre. El is mentem. Addig nem jártam gyülekezetben, azt sem tudtam mi az. Valamiért nagyon megszerettem ezt a kereszténységet, a közös énekléseket, az istentiszteleti rendet, a gyülekezeti tagokkal való beszélgetéseket. Úgy éreztem, a helyemre kerültem. Nem kell félni a kereszténységtől, a gyülekezettől, hisz itt sokféle ember van egymással szeretetközösségben. Nem is ciki!

Együtt dicsőítik Isten! Ez egy jó közösség!

Az angoltanárnőt meg is kértem feleségül, és jegyben jártunk és terveztük a házasságot!

A külföldi utat egyelőre napoltam. Egy csendeshétre is invitáltak. Sokáig hezitáltam. Nem való vagyok én még oda! Mondtam.

Nem ismerem a Bibliát! Imádkozni sem tudok, mondtam! Végül beadtam a derekam, elmentem!

Elkezdődött a hét. A bemutatkozások után láttam, hogy itt nem sok keresnivalóm van. Úgy éreztem, hogy néhányan túlságosan szeretik Isten, van, aki sírva beszél arról, hogy megszabadult bűneiből, jól ismerik a Bibliát, szépen imádkoznak, egy-két ember olyan, mintha lelkész lenne, pedig nem az, stb. Nem éreztem jól magam, kicsit bántam, hogy eljöttem. Ezért mindenféle önkéntes

munkát bevállaltam, csak hogy teljen az idő.

Egy önkéntes munka adódott egy metodista lelkésszel, akivel nagyon jót beszélgettem, és nagyon jót dolgoztam sok szeretettel. Azt mondta, hogy rendes ifjú vagyok, de még nem tértem meg, és még nem vagyok az Úré!

Miért mondja ezt? Nagyon megharagudtam rá! Én járok a gyülekezetbe, próbálok jó keresztény lenni! Majdnem minden vasárnap ott vagyok a templomban! Énekelek is, imádkozom is! Mi kell még! Keresztény vagyok! Ez sértés, megalázás!

Még, hogy én nem vagyok az Úré? Nagyon mérges lettem! Végül arra jutottam, hogy, ha nincs is igaza (mert igazam csak nekem van), valami igazsága mégis csak van!

Én nem tudok Isten igéjéről beszélni, nem értem igazán. Nem tudok imádkozni, nem hat rám az üzenete, csak történetek sokasága, ami lehet megtörtént több ezer éve, de mi közöm hozzá? Mi ez a Biblia? Egy történelemkönyvet elemzünk? Ezekon a dolgokon vívódtam és közben figyeltem az embereket. Észrevettem, hogy néhány ember tényleg más, mint én. Szelídek, türelmesebbek, telve vannak szeretettel. Jó emberek voltak. Sokkal jobbak, mint én! Szerettem volna én is olyan lenni, mint ők! De én már soha nem lehetek olyan mint ők, elrontottam az életemet, sok bűn terhel amit fiatalon elkövettem és nem tudok már jóvátenni! Ezt gondoltam. Összetörtem lelkileg. Szembesültem azzal, hogy nem vagyok az Úr Jézusé, bűnök sokasága terhel, és nem tudok tőle szabadulni, bármennyit futok, akármennyi jót teszek!

De, hogy lehetnék mégis az övé? – kérdeztem magamtól, a lelkésztől. Nagyon szerettem volna Jézushoz tartozni, jó keresztény lenni! De nekem sok bűnöm van!

Szégyelltem magam! Így nem lehetek keresztény! Ó dehogynem! – mondta a lelkész.

Azt gondolod, hogy nekem nincsenek bűneim? Azt gondolod, hogy ezek az emberek, akik itt vannak büntelenek? Rosszul látod! Mindannyian vétettünk Isten törvénye ellen. Ember azt nem tudja betartani! Ezért jött el Isten Jézus Krisztusban, hogy elvegye bűnünk büntetését! Ó

bűnhődött meg a kereszten, hogy ezzel eltörölje vétkeinket.

Jézus eltörölte a halálával, amikor legyőzte a világot! Ő az Úr, Ő a mi Megváltónk! Nem halt meg, feltámadt a halálból és örökké él! Megmutatta ezt és ma is ajándéku kínálja a bűnök bocsánatát, az örök életet.

Mi is bűnösök voltunk, az Úr megbocsátott nekünk és az Övéi vagyunk. Szeretnél beszélni az életeredről, bűneidről, terheidről? – kérdezte. Igen-válaszoltam.

Egy egész éjszakán átbeszéltük azt a sok disznóságot, amit elkövettem. A bűneim, a mulasztásaim.

A beszélgetés végén imádkoztunk. Hálát adtunk az Úrnak és lefeküdtünk, mert már későre járt.

Másnap ugyanúgy kezdődött minden, semmi rendkívüli nem történt.

Én sem éreztem semmi különösét. Bár néhány testvér szeretettel vett körül, ők már tudták azt, amit én akkor még nem.

Elkezdődött a reggeli áhítat. 1.Móz. 32-ből hangzott Isten igéje. Amikor a lelkész elkezdte olvasni, olyan volt, mintha nekem szólna. Soha nem hatott rám ilyen mélyen semmi!

Isten szólt hozzám! Éreztem és tudtam, hogy az Úr megmutatta magát nekem, és elhívott és az Övé lettem, megbocsátotta bűneim és örök életem van. Nagy csodálattal tölt el, hogy az Övé vagyok, részese lehetek a világmindenségnek, Jézus kegyelmének, dicsőségére élhetek.

Teljesen megújult az életem. Volt miért élni, új célokat adott az Úr! Jó dolog igenis a keresztény élet, a tiszta, erkölcsös élet. Bár néha nehéznek tűnik és terhesnek, de szerintem pont az Isten nélküli élet a nehéz. Céltalanul, egyedül, senkihez sem tartozva!

Miután a hétről hazamentem, már máshogy álltam hozzá sok mindenhez. Például a munkát már nem úgy végeztem, hogy csak telne már le a munkaidő, vagy látja-e a főnök mit csinálok, stb. A legjobb tudásom szerint csináltam mindent, mert tudtam, hogy az Úristent nem lehet becsapni, és mindent az Úr dicsőségére kezdtem el tenni! Sokkal jobb volt így tisztán élni! Többen észrevettkék a változást az életemben. Határozottabb lettem, céljaim lettek, boldog voltam. Kisebb vitáim is lettek az életemben a megtérésem miatt. Több

nem értették miért nem lopok, miért nem hazudok. Volt, aki lenézett emiatt. De engem ez már nem érdekelt. Nem mások kedvében akartam járni! Tudtam mi a helyes, különbséget tudtam tenni jó és rossz között. Teljesen megváltozott az életem.

Még ezen a nyáron megnősültem. A feleségem az az angol tanárnő lett, aki „elcsábított a templomba”, és elsőnek mutatta meg nekem a hívő keresztény életet. 4 gyermeket nevelünk. Két fiút és két leányt. Sokan

mondják, hogy szép családom van. Szerintem is!

Az Úrtól kaptam, még jó hogy szép! A sok áldás mellé persze terheket is kapok, ami tudom hogy formál és tanít! De, hát ez a hívő élet!

Tőle jön a próba és tőle jön a szabadítás is!

És az Ige, amivel az Úr megszólított, így hangzik: "Nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izráel, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél." 1.Mózes 32,23.

Jákób életén keresztül találtam rá a Megváltómra, ez a mondat pedig az Istennel kötött szövetségemen a pecsét! Ezt az élő Úr, Jézus Krisztus nyomta rá a váltságlevelmemre.

Minden felebarátomnak kívánom, hogy találjon rá az élő Úrra, Jézus Krisztusra!

Erre lettünk teremtve, így lelhetünk rá az igazi békességre, az örök életre!

Baja Zoltán

LÁTOGATÁS

Ezen ételt én készítettem Neked, melyet elköltve biztosan meggyógyul tested és lelked.

Orvosod nem tudja majd mitől gyógyultál meg, Te csak mondd anynyit, az Úr volt itt, ki velem csodát tett.

Lelkével átölelt és „simogatott némán”, hogy még inkább megújuljak s hasonlítsak Órá.

Advent van, ne csüggedj hát, várd az Urat, ki most jó el hozzád. Nem jön színpompás hintón és nem jön látványosan.

Csak te fogod tudni, hogy veled van, mert ez az akarata.

Azt akarta, hogy gyermeke légy mielőtt mindezt te tudtad volna, nehogy dicsekvő úr légy, hanem inkább szolgál.

Ezért vigyáz Ó rád jobban, mint gondolod, mert az Atyád Ó Neked, s nem a mentorod.

Ő szült újjá téged az Ó Szent Lelkével, hogy fény legyél minékünk, tiszta étleteddel.

Ezért erősödj Testvér Jézus Lelke által, mert sok még a vetés ami ránk vár, s nem másra.

Fogjunk együtt hát sarlót és kaszát, vágjuk együtt a vetést, amely már megérett, csak miránk vár.

Úgy gyógyulunk mi is, ha mást is gyógyítunk, így akarta Jézus a legfőbb gyógyítónk.

Baja Zoltán

MIRE VALÓ A NYELV, AZ EMBERI BESZÉD?

A nyári gyülekezeti táborban Somogyi László tiszteletes úr kérésére az egyik este én tartottam az áhítatot. Többen kérték, hogy írjam le az ott elhangzottakat. Így megosztom most az újság hasábjain is a testvérekkel. (Nem volt előre megírva, tehát nem szó szerinti változata az ott elmondottaknak.)

Amikor készültem az áhítatra, az arra a napra javasolt igéket olvasva helyezte Isten a szívemre, hogy a nyelv bűneiről ejtsek szót. Annál is inkább, mert magam is sokat vétkezem ebben a témában. Én úgy tapasztaltam, hogy ez azok közé a bűnök közé tartozik, amit nehezen vesz észre az ember, főleg saját magában. Már egy ideje hitben éltem, amikor erre kezdtem felfigyelni.

Pedig régi történet szól arról, hogy egy király az egyik udvari bolondjától

azt kérte, hogy azt hozza el számára, amit a világon a legjobbnak tart. A másiktól pedig azt, hogy a legrosszabbat. És mindketten az emberi nyelvet adták át a királynak.

A kis anekdota megvilágítja azt, amiről a Biblia is számtalan helyen ír: a nyelvünket nemcsak jóra, hanem rosszra is tudjuk használni. Csak néhány szöveget idéznék:

„Mert sokat vétkezünk mindnyájan: de ha valaki beszédében nem vétkezik, az tökéletes ember, meg tudja fékezni egész testét” (Jakab 3,2). Ha a beszédben önfegyelmünk van, akkor másban is lesz.

„Mert aki szeretne örülni az életnek, és jó napokat látni, óvja nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot.” (1 Péter 3:10). Azaz életünk minősége, Istennel való kapcsolatunk függhet attól,

hogy meg tudjuk-e fékezni a nyelvünket.

Természetesen az Ószövetség is bővelkedik ilyen tanácsokban, csak most erre az áhítatra való készülésközben szembesültem azzal, hogy milyen gyakran óv, figyelmeztet bennünket az Úr:

„A sok beszédnél elkerülhetetlen a tévedés, de az eszes ember vigyáz a beszédre.” (Példabeszédek 10:9) „Van, akinek fecsegése olyan, mint

a tördőfés, a bölcsék nyelve pedig meggyógyít.” (Példabeszédek 12:18).

Hosszan lehetne még sorolni az igehelyeket, de a fentiekből is látszik, hogy keresztyény életünkben erre is oda kell figyelni. Talán észre sem vesszük, a legjobb jó szándék ellenére is megbánthatunk embereket, hiszen nem látunk a lelkébe, nem tudjuk, hogy az adott mondat éppen hogyan fog hatni rá. Azt sem vesszük könnyen észre, hogy felesleges beszédünkkel terhére lehetünk a másik embernek. Éppen ezért tanácsos néha szöbőjtöt tartani. (Gondoljunk a remetékre, pásztorokra! Lehet, hogy a szöbőjt, a hallgatni tudás is egyik összetevője a hosszú életnek? Nagyon sok energiát kíván a beszéd!)

S hogy mire való a nyelvünk, a szánk? A legfontosabb talán az, hogy vele dicsőítjük Istent. De a beszéd segítségével tudjuk egymást vigasztalni, tanácsot adni, kommunikálni. Az ige szembeesít azzal, hogy gyakran nem erre használjuk nyelvünket.

Hogyan változtassuk meg a beszédünket? Érdemes Cseri Kálmán tanácsára figyelni: Aki a beszédén akar változtatni, annak a szívéen kell változtatni.

„Hogyan szólhatnátok jót gonosz létetekre? Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj” (Máté 12:34)

A számtalan figyelmeztetés közül a Pál apostolét is kiemelném: hosszabban ír erről a Kolosséiakhoz írt levelében:

„...most azért vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonoszszókat, az istenkáromlást, és a gyalázatos beszédet. Ne hazudjatok egymásnak, mert levették a régi embert cselekedeteivel együtt...” (Kolossé 3: 8-10).

Látjuk tehát, hogy Isten számtalanszor figyelmeztet bennünket igéjében. Ezért tartsunk ezen a területen is bűnvallást azért, hogy a beszédünk alapján is látható legyen a környezetünk számára, hogy bennünket megtisztított az Úr Jézus! Legyen ezért imádságaink része az alábbi ige:

„Uram tégy zárat a számra, őrizd ajkaim nyílását” (Zsolt 141:3)

Mezőné Szabad Erzsébet

CSAK EGY PERC

EMBERI MEGOLDÁSOK HELYETT

Olvasandó: 1.Mózes 16,1–16

Az emberi és a mennyei megoldások között „csak” ennyi a különbség: Ég és föld! A szolgáló bevonása Ábrahám családjába elsőre tetszetős, s a kor szokásainak megfelelő megoldásnak tűnt: Az ókorban a meddő feleség tulajdonképpen „hozzáadhatta” a szolgálóját a saját férjéhez, mert a korabeli családjog szerint a születendő gyerekek teljes mértékben az úr és az úrnő utódainak számítottak. Sára meddő? Semmi baj, hiszen kéznél van Hágár, a szolgáló!

Am ebből az emberi megoldásból, jönnek látszó ötletből katasztrofális ellenségeskedés támadt! Ide nyúlik vissza a mind a mai napig létező, s állandó háborús konfliktust jelentő zsidó-arab ellentét, ugyanis Izmael utódai az arab világ, a később mégiscsak megszülető Izsák leszármazottai pedig az izraeliták. - Mi a tanulság? Isten ígéretei beteljesülnek! De ha engedelmesen nem várom ki őket, szörnyen beleronthatok saját sorsomba. Nem érdemes! Amit Urunk megígér az ő Igéjén keresztül, ahhoz hűségesen tartja magát: „Istennek minden szava szíinigaz, pajzsa ő a hozzá menekülőknél.” (Péld 30,5) „Ha hitetlenkedünk, ő hű marad: ő magát

meg nem tagadhatja.” (2Tim 2,13) Az emberi megoldásoknál, azoknál, amik logikusnak vagy kézenfekvőnek tűnnek, mindig van egy jobb: A felülről való válasz az adott kérdésre! Ezt pedig csak türelemmel, s az Isten bölcsességébe és szeretetébe vetett hit által találja meg az ember, mert „a felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató.” (Jak 3,17)

Hidd, hogy az Úr ismer és szeret téged, s a legbölcsebb megoldást Ő ismeri! Ha kiáltasz Hozzá, meghallgat, s az Igén, hívó testvéreken és eseményeken át vezet téged. Mindent, sőt még annál is többet megtett érted, most sem fog cserbenhagyni! (Róm 8,32) Várj reá, és ne kapkodj el semmit!

Somogyi László

KÖZELMÚLTUNK ÖRÖMEI

A HAJDÚBÖSZÖRMÉNYI IFJÚSÁGI FÚVÓSZENEKAR KONCERTJE

Az alkalom előtt Somogyi László tiszteletes úr köszöntötte a templomunkba összegyűlt vendégeket, a fúvószenekart nagy tisztelettel, amit Tanyi Zoltán vezetett a zeneiskola igazgatója, városunk elismert zenetanára.

Somogyi László lelkésztestvérünk fohással kezdte az alkalmat, az Urat hívta segítségül, és az Ő áldását kérte az alkalomra, a koncertre. Ezt követően rövid áhítatban a Galatákhoz írott levélből olvasott a Bibliából. A Galatákhoz írott levél 4. fejezet 16. verséből:

„Talán ellenségetek lettem azzal, hogy megmondom nektek az igazat?”

Isten Igéjét, az igazságot, az isteni szeretetet hasonlította össze az önzetlen anyai szeretettel. Ez az önfeláldozó szeretet az anyákra jellemző, akik sokszor képesek mindent feláldozni gyermekükért. Köszönet az anyáknak ezért, köszönet Istennek, hogy megteremtette az anyákat, és Ő is így szeret minket, sőt még ennél is jobban.

A tiszta evangélium a mennyei szeretetben való bepillantás után lelkészünk átadta a terepet a zenének, Tanyi Zoltán karmesternek.

Nagy izgalommal vártam ezt a koncertet több okból is. A zenészeket nagyon is szeretem és tisztetem. Kicsit sajnálom, hogy én abszolút nem vagyok zeneértő, nem ismerem a kottát, nem játszom semmilyen hangszeren, pedig nagyon szép, és jó dolog a zene.

Bűnvallásként mondom, hogy gyermekként lett volna lehetőségem zenét tanulni. Hajdúnánáson Kéki Imre trombitatanár nagy szeretettel várt volna, de én nemet mondtam.

Könnyebb volt ezt tenni. Lusta voltam. Ma már szégyellem, hogy megfosztottam magam ettől a tudástól és élménytől.

Megvallom, amikor 2002 nyarán először jártam a Kálvin-téri templomban, ami először megérintett, az a zene, az istentiszteleten való ének-

lés, az orgona hangja, az Istent dicsőítő közösség volt.

Másik zene élményem a két fiamhoz fűződik. Rajtuk láttam, hogy a zenei tanulmányaikkal párhuzamosan sokkal jobban kezdtek el teljesíteni, az addigi átlagos tanulók jó tanulók lettek. Úgy gondolom, ez a zenének is köszönhető. A zenei kottán lévő jelek (nekem csak bogycók) hangokká alakítása az agyban egy különleges képességet fejleszt. Talán ez lehet a titok. Isten a zenét az Ő dicsőségére adta, így aki zenél az mindenki Istent dicsőíti. A Bibliában ezt olvassuk erről. „Dicsérjétek az Urat citerával, tízhúrú hárfával, zengjétek Neki! Énekeljétek Neki új éneket, pengessetek lantot teljesen ujjongva! Mert az Úr szava igaz, és minden cselekedete hűség. Szereti az igazságot és a törvényt, az Úr kegyelmével van tele a föld. 33. Zsoltár 2-5.vers”.

Bocsánatot kérek, ha szavaimmal bárkit is megbotránkoztatnék, de azzal talán mindenkivel egyet érthetünk, hogy a tiszta élő zene nagyon szép, építi a testet és a lelket.

Közelebb látni a zenészeket nagy élmény volt. Tapasztalható, és érezhető volt a fegyelmezettség, a harmónia, a szeretet. Számomra teljes felüdülés volt őket hallgatni.

Elsőként Bach-tól hallgathattunk egy Coral-t.

Ezt követte Frescobaldi-tól egy Toccata. A barokk zene első Toccata-ját is ő írta. Jellemző a zenei váltakozás. Az akkord kíséret és a művészi virtuozitás. A zenekar ennek a műnek a bemutatásáért kapott Kiemelt arany minősítést.

A következő mű Donizetti-től a Szerelmi bájjal című opera, a titkolt könnyesebb részlet hangzott.

Ezt követte Mendelssohn meghitt Coralja, ami egy lassú elcsendesedés, és a Követem az Urat c. műve.

A következő darab (az én kedvencem) Alfred Reed amerikai zeneszerző szerzeménye volt, ami tempójával, dinamikájával úgy gondolom, hogy

nem csak engem, hanem sokakat magával ragadott. Erre szokták azt mondani, hogy Bravó!!!

Ezután az ütemes, dallamos mű után ismét egy meghitt elcsendesedés következett Frank Himmel Esti imájában.

Majd Mozart Ave Maria c. műve

Majd ismét jött a vidám, mindenkit felrázó produkció Jakob de Haan Holland zeneszerzőtől, amit szintén nagy élvezettel a templom csodálatos akusztikáját élvezve a zenekedvelő közönség.

Ezután egy Pavant hallhattunk -, amint az meg tudtuk Tanyi Zoltán igazgató úrtól

- Egy 16. századi szomorkás tánc.

A koncertet Farkas Antal Üveges tánc c. műve zárta, ami magyar népzenei motívumokat tartalmazott, és fúvós hangszerekre lett meghangszerelve. Milyen csodálatos a magyar nyelvünk, hogy a zenét, a különböző hangszerekhez való „hozzászorolás” hasonlítja.

Fantasztikus élményekkel, kikapcsolódva, feltöltődve térhettünk haza!

A koncert végén a gyülekezeti teremben rövid beszélgetésre, szeretetvendégségre volt lehetőség.

Köszönet a szervezőknek, az Ifjúsági Fúvószenekarnak, a zenekar vezetőjének Tanyi Zoltánnak, és gyülekezetünk lelkészének, Somogyi Lászlónak!

És nagy hálát érzek a szívemben, hogy Istent dicsőíthettük a zenével, a szerető közösségünkkel!

Soli Deo Gloria!

Baja Zoltán

„Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem... És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg.” (Mt 25, 35.40.)

IMAMEGHALLGATÁS- TALÁLKOZÁS JÉZUSSAL

2019. május 25-én a Mérken rendezett csendes nap végén hangzott el az a biznyságtétel, amelyet megrendülve hallgattunk és nemcsak engemet, de többeket is könnyekre fakasztott.

Ezen a napon az Emmausi tanítványok történetéhez kapcsolódva hallhattuk a szolgálatokat. A záróáhítat után elhangzott a kérdés: van-e olyan, amit szeretne valaki elmondani, megosztani velünk, mások épülésére mondja el. B-né Márta testvérünk kicsit bátortalanul, de felállt és azt mondta: „Azért fohászokdtam magamban, hogy Uram, ha el kell mondanom, akkor bátoríts fel, Te mondasd el velem”.

A következő hangzott el:

Amikor elkezdtem járni az istentiszteletekre 39-40 éves lehettem. Előtte már Istent kereső ember voltam. Egy karácsonykor megszólított az Úr igéjével: „Ne félj, mert megváltottalak neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43, 1) Akkori helyzetemben, nagy bátorságot öntött ez az ige a szívembe. Aztán jött a Húsvét. Az egyik igeszolgálat a feltámadásról szólt, hogy az Emmausi tanítványok nem ismerték fel az Úr Jézust. (Luk 24, 13-35) Miért nem? Ki fog vele találkozni? Aki keresi, hangzott rá a válasz. Kiknek jelent meg először? Magdalai Máriának és a másik Máriának, akik keresték.

Az istentisztelet után megfogalmazódott bennem is egy kérdés: hogyan találkozhatok az Urral én is? Akkoriban a média sokat foglalkozott Karácsony és Húsvét tájékán, hogy sok az idős ember, elhagyatott, akiknek nincs senkijük. Én azon a húsvéton egyedül voltam, a lányom és a fiam nem tartózkodtak otthon, a férjem sajnós iszogatót, mint máskor.

Ekkor kaptam egy olyan indítást, hogy menjek el látogatni. Megszületett bennem az elhatározás, hogy bemegyek az Otthonba. (Szolnokon az Idősek Otthonába). Gyorsan csomagoltam, pakoltam, hogy 2 órára odaérjek. Útközben gondolkodtam

és megfogalmazódott bennem, hogy kit keressek fel. Azt keresem, aki a legelhagyatottabb, legszerencsétlenebb, akinek nincs senkije, de vár valakit. Mentem föl az emeletre, nyitott és szabad utam volt. Szembe jött egy nővérke.

- Kit tetszik keresni?

- Nővérke kérem, én magára bírom, jöttem látogatni valaki olyat, akinek nincsen senkije, a legelhagyatottabb. Kérem, egy valakit válasszon ki. Akkor a homlokára csapott, egy perc türelmet kért és kiment.

- Aztán kiáltott: Kocsis néni látogatója van! Látom, hogy nehezen, de egy néni feláll két bottal.

- Nekem látogatóm?

- Igen, igen- mondta mosolyogva a nővérke és be is terelt bennünket egy szobába.

- Honnan ismer maga kedves?- kérdezte az idős lakó.

- Hoztam bejglit, süteményeket, sonkát. Először el akartam kerülni a válaszadást.

- Ki vagy te?- hangzott ismét, de határozottabban a kérdés.

- Én a Márta vagyok. Tessék úgy venni, hogy Isten küldött. Ez csak úgy a számra jött. A néni kicsit gondolkodott és a homlokára csapott.

- Igen, tudom már, tegnap szombat volt, itt volt a tiszteletes úr. Én református vagyok, de letérdeltem és úgy könyörögtem az Istenhez. Uram,

nincs senkim, 10 éve nem jött hozzám senki, annyira kértem az Urat, hogy valakit adjon nekem. Akkor Isten küldött?

- Igen, igen.

A néni elkapott és elkezdett sírni, de akkor már én is. És akkor rögtön tudtam, hogy nem én vagyok, aki cselekszem, hanem az ÚR. Nem volt egy kívánatos külsejű, mert Bazedow kór volt a néni betegsége, (pajzsmirigy túlműködés) aminek egyik külső jegye a kidülledt szem. Megöleltem, potyogtak a könnyeim nekem is, neki is.

- Uram itt vagy, itt vagy velünk.

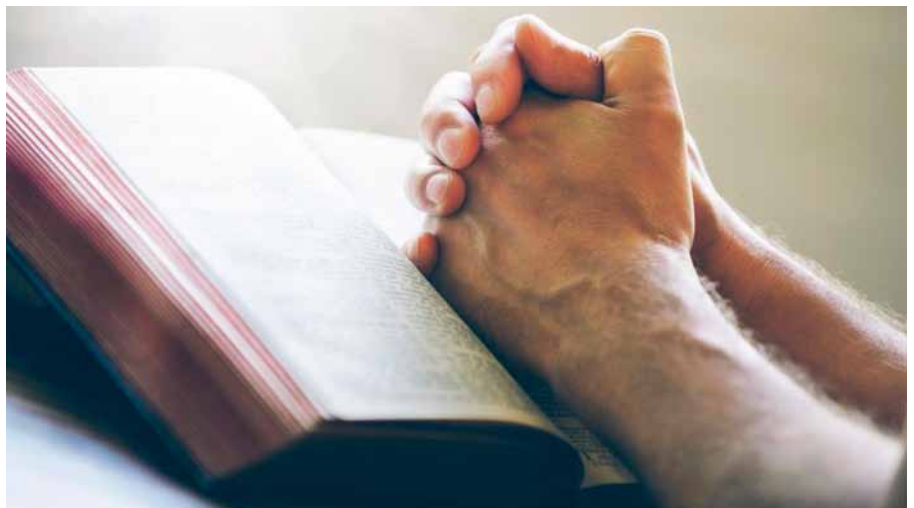
- Holnap is jövök Kocsis néni.

Megtehettem, mert kötetlen munkaidőm volt, mint védőnő sokszor arra kanyarodtam. Aztán a többi mák is megismertek. A lányom akkor 8 éves volt, ő vele is bementünk. Volt úgy, hogy egy nagy tál pogácsát sütöttünk az egész társaságnak. Két évig látogattam Kocsis nénit, a haláláig. Az egész földi életemben megmarad ez az élmény. Nem éreztem soha olyan boldognak magam, mint akkor. Az Úr Jézussal ma is lehet találkozni, aki akarja találkozhat Vele.

És kerestek engem és megtaláltak, mert teljes szívetekből kerestek engem. És megtaláltok engem, azt mondja az Úr,...(Jer.29, 13.14.)

Közreadta:

Karácsonyi- Kis Lászlóné

A ZENE ISTEN AJÁNDÉKA – PÜNKÖSDRE HANGOLÓ ZENÉS ÁHÍTAT TABAJDI ÁDÁMMAL

PüNKÖSDRE készülve 2019. május 26-án délután zenés áhítat keretében került sor Tabajdi Ádám orgonaművész hangversenyére a hajdúböszörményi Kálvin téri református templomban.

(Dr Karasszon Dezső szárnyai alól indult útnak Debrecenből. Diplomáit a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem orgonatan szakán és a Párizsi Conservatoire-on szerezte, többek között Ruppert István, Pálúr János, Fassang László, Szabó Balázs professzorok és Olivier Latry, a Notre Dame de Paris orgonistájának tanítványaként.)

Igen erős dinamikai kezdéssel indított a fiatal orgonaművész, Marcel Dupré 1912-ben komponált G-moll Prelúdium és Fúgájával. Többet kapunk, mint csak zenét.

Ezt követően egy rendkívül fontos üzenet hangzott el Somogyi László lelképítő szöveg felvezetőjében:

„...mert maga az Atya szeret titeket, mivel szerettetek engem, és elhittétek, hogy Istentől jöttem.” János 16,27

Jézus szavaiból erős hit sugárzik, hiszen ilyen csak olyan valaki jelenthet ki, aki valóban tudja, miről beszél. Egész világunk sorsa egy valakitől függ, és ez Jézus. Mert minden, ami fontos a világban, Tőle ered, Reá mutat. Ő maga Felkijáltójel. A zenei stílusok változnak, de mi egyre hangosabb kiáltásra szorulunk, hogy ki ne hagyjuk Jézust az életünkben. Mindenünk azon múlik, mennyire vagyunk képesek meghallani, életünkbe befogadni és követni Őt.

„Vajon kire van Európának szüksége...?”

E nyitva hagyott kérdés után folytatódott Tabajdi Ádám orgonahangversenye.

Mivel az egyházi zene felkiáltójelként volt, van és lesz jelen az életünkben, s a művész minden esetben belülről jövő és felfelé mutató szándékkal ül az orgonához, a koncert végére az elhangzott zeneműveknek köszönhetően, mindenkiben megfogalmazódott a válasz a kérdésre. Jézusra mindenképpen szükségünk van!

A zenés istentisztelet repertoárjának kiválasztásában két fontos szempont lebegett az ifjú művész szeme előtt. Az egyik fő szempont maga a bevezető áhítat lelki részére való reflektálás volt, a másik pedig az, hogy a kiválasztott művek összhangban legyenek a hangszer esztétikai kvalitásaival. Ezért a késő romantikus orgona hangzásához illően a századforduló és a XX. század elejének mestereitől hozott műveket.

A Kálvin téri templom orgonájának a megálmodói Angster József és fiai, a német késő romantika irányelvei szerint alkották meg a hangszert. A hangversenyen erre a művészeti kora jellemző, hangzásvilágban és harmóniákban gyönyörködhattunk.

A műveken keresztül megismerehettük, hogyan képviseltette magát a késő romantika stílusában az európai orgonairodalom másik jelentős nemzete, Franciaország,

Olyan francia zeneszerzők művei csendültek fel, akik annak idején maguk is szoros kapcsolatot ápoltak a kor francia orgonaépítő mestereivel, s tudásukkal hozzájárultak a francia romantikus orgonaépítészet remekműveinek megalkotásához.

César Franck, a francia orgonairodalom egyik legmeghatározóbb alakja, a francia szimfonikus orgonastílus megalapozója, az improvizációk és a vallásos érzelm kifejezésének mestere volt.

A hangversenyen utolsó műveinek egyike, a H-moll Choral csendült fel. A korál eredendően az protestáns egyházi népi ének. Orgonadarabban való korálfeldolgozások leginkább Johann Sebastian Bach művésze-

téhez köthetőek. Ebben a műben a szerző valójában saját maga által költött műkorálokat dolgozott fel. A korál elnevezés a dallam főtémájának korál jellegére utal, s feltételezhetően egy tiszteletteljes emlékezés Bach-ra. A felvezetőből azt is megtudhattuk, egykor maga a szerző úgy nyilatkozott a műről, hogy a korál a darab közben születik meg, s történeti felépítése a hallgató fantáziájára van bízva.

A koráltéma, vagyis a főtéma már a mű elején a pedálokban megszólalt, de mellette még 5 különböző melléktema is hallható volt hol külön, hol a főtémával együtt. Az alaptémák közül kiemelkedett a mű nagypénteki hangvétele. Ami igen nagy hatással volt ránk hallgatókra, mert a darab közben végigjártuk Krisztus kereszttűtjét, s így alkalmunk nyílt visszaemlékezni a húsvéti időszakra.

Befejezésül PüNKÖSDRE készülve Marcel Dupré tanítványának, Olivier Messiaen-nek 1932-ben komponált Mennybemenetel című 4 tételes orgonaciklusának 2 tételében gyönyörködhattunk. Ebben a műben a szerző zeneköltészeti eszközökkel mutatja be Krisztus mennybemenetelének lelki aspektusait. A hangversenyen felhangzó tételeknek már a címe is beszédes. Az 1. a Mennybékívánkozó lélek derűs hallelujája, a 2. Az öröm áradása Krisztus dicsősége által.

Tabajdi Ádám orgonaművész tolmácsolásában elhangzott francia szerzők orgonaművein keresztül valóban bepillantást nyerhettünk Isten dicsőségébe.

Soli Deo Gloria

Varga Judit Rózsa

PÜNKÖSD – HITTANOSOK RAJZAI

Török Mariann 7. osztály

Dénes István 5. osztály

Varga Erzsébet Ibolya 7. osztály

Oláh Alex 5. osztály

ESTI KONCERT ALFÖLDY-BORUSS CSILLÁVAL

(2019. június 30. Hajdúböszörmény, Kálvin téri templom)

Saládi ünnepség és ebéd után, melyen névnaposokat és házasságkötést ünnepeztünk, vasárnap délután közös családi koncertre látogattunk a Kálvin téri templomba. Szép, idillikus délutánt zárhattunk az orgonakoncerttel. Rendszeres koncertlátogatóként sokféle hangzásban élvezhettük már a felújított orgona hangszínét és hangzásbeli lehetőségeit, sőt az itt felhangzó darabok egy része előfordult már az eddig fellépő művészek repertoárjában. Mégis új és meglepe-

tésszerű hangzást adott a női interpretálás.

Alföldy-Boruss Csilla előadó-művésznőről közismert, hogy a régi zene historikus tolmácsolója, a korabeli hangszerek és írások ismeretében pontosan, korhűen játssza a darabokat. Ebben most sem csalódtunk, hisz kottaszerűen, tökéletesen játszott, sem elvéve, sem hozzáadva a zenei darabokhoz.

Műsorát is átszőtt műgonddal építette fel, melyet két részre szerkesztett: egy barokk és egy roman-

tikus zenei tételre. Természetesen az első tétel barokk zenéje Johann Sebastian Bachra épült. Elsőként Vincent Lübeck É-dúr prelúdium és fúgája hangzott fel. A zeneszerző Bach kortársa, csak az észak-német barokk zene mestere, zenei hangzása egyeneműbb, könnyedebb, mint a lipcei mesteré. Ezután következett Mi atyánk imádsága Georg Böhm-től, aki állítólag Bachot is tanította, több zenetörténet Bach tanáraként említi. Zárásként hangzott fel J. S. Bach C-moll fantázia és fúga című

zeneműve. Így az egész első részre igaz, ami a fűgára általában, hogy mester, tanítvány és kortárs azonos témára és stílusra épülő szólamai utánózták és kergették egymást. Így örvendeztetve meg a hallgatóságot a német barokk muzsika gyöngyszemeivel.

A második rész romantikus zenéje a Bach-kutató és felfedező Mendelssohn C-moll szonátájával indult, majd a francia romantikusok két meghatározó alakja szólalt meg:

Théodore Dubois In Paradisum című darabja, majd César Franck A-moll koralfantáziája. Kettejük életét a híres Szent Clotilde templom kötötte össze. Az erőteljes francia romantikus műveket visszafogottan és perfektül tolmácsolta az orgonaművész. Inkább a hiteles hangzásra, mint a szenvedélyes játéokra épült előadása. A modern Bachnak tartott Franck az improvizáció mestere volt, lenyűgöző zenéjéért az író, Marcel Proust is rajongott.

Egy tisztességes, alázatos előadásmódot hallhattunk, ahol nem a művész, hanem a művek álltak a középpontban. A barokk és romantikus zenei távlat a teljesség élményével ajándékozta meg a koncertre látogató közönséget. Mindannyian gazdagodtunk és töltöztünk ezen a nyárestén léleken. Az előttünk álló vakáció örömét és perspektíváját a zenei áhítat nyitotta meg.

Gyulai Edit

GYÜLEKEZETÜNK ÉNEKKARÁNAK ZÁRÓHANGVERSENYE

2019. 07. 14. délelőttjén gyönyörű dallamokat visszhangoztak a Kálvin téri templom falai.

*„Az Úrnak irgalmát örökké éneklek
És hűséges voltát mindenkor hirdetem!” Zsolt 89*

Ezen a napon volt templomunk kórusának hálaadó zenés évadzárója.

Tekintsünk vissza a teljesség igénye nélkül egy kicsit a múltra.

Karvezető elődök:

Beke Antal, Debreczeni Imre, Keresztesi Ilona, Enghy Sándor nagytiszteletű úr, Gellén János, Nagy Ferencné Lenke néni, Nagy Tünde, Karácsonyi-Kis Lászlóné Ibolya, Harsányi Lászlóné Timi néni.
Segéd karvezetők: Csatári Attila, Tóth Márta

Napjainkban Bertalan Jánosné Hajnika irányítja mély elhivatottsággal és lelkesen a kórus munkáját.

Köszönet mindannyiójuknak.

*„Örvendj egész föld az Istennek,
És énekelj szép zengéssel!”*

Repertoárjukban elhangzanak:

-Baptista kiadású énekgyűjtemény darabjai

-Istent dicsőítő Halleluja énekek

-Református énekeskönyv énekanyagának többszólamú énekfeldolgozásai

-Hozsánna összefoglaló néven Bertalan Jánosné Hajni néni saját énekgyűjteményének a dalai.

Rendszeres hangszeres kísérelőjük volt Harsányi Lászlóné Timi néni, jelenleg Király Hunor.

Fellépések, szereplések:

-Magyar kórusok napján, egyben Adventi és Karácsonyi hangversenyen

-Ökumenikus énekkarok szolgálata Baptista énekkarral együtt

-Imahetek alkalmával főtéri rendezvényeken

Bocskai téri, valamint tiszavasvári önálló szolgálat

-Hajdúvidéki Egyházmegyei kórustalálkozó rendszeres résztvevői

-Irodalmi esteken is bekapcsolódnak a műsorba

-Rendszeres vasárnapi és ünnepnap szolgálat a Kálvin téri református templomban.

Céljuk: Isten dicsőítése, az üzenetek megerősítése, elmélyítése

Az éneklés jó hatással van a lélekre, építi, gyógyítja, az Istent kereső ember megnyilatkozásai szólalnak meg benne.

A vasárnaponként felcsendülő dal, melyet a kórus tiszta szívből, lelkesen énekel, sokszor könnyet csal a hívő ember szemébe, s úgy érzi hite még mélyebb, tisztább, csillogóbb lett. *„Jézus hív bár zúg, morajlik, Életünk vad tengere, halk hívása Tisztán hallik: Jer kövess, ó jöjj ide ! 299. sz.*

Az énekkar nyitott a megújulásra. Hívják, várják szeretettel az énekelni szerető testvéreket.

A kórus minden tagjának köszönjük az áldozatos időigényes munkáját, s a további szolgálatukhoz kívánunk erőt, egészséget.

„Mindenért Istené a dicsőség.”

A talentumot Istentől kaptuk, az egy talentumot is kamatoztatjuk.

Katonka Mártonné

„Közeledjete az Istenhez, és Ő közeledni fog hozzátok.” Jakab 4,8/a

GYÜLEKEZETI TÁBOR SZÉKELYJÓ, 2019. JÚLIUS 20-26.

Azon a szép nyári reggelen korán ébredtünk. A gyülekezeti táborba készülők apraja nagyja reggel 7 óra előtt már vidáman üdvözölte egymást a Kálvin téren és igyekezett csomagjait elhelyezni az autóbusz csomagterében. Néhány perccel 7 óra után – busszal, autókkal – gyülekezetünk 80 tagja indult el, az Erdélyben lévő Székelyjó felé. Elindultunk, hogy egy héten át együtt tapasztaljuk meg Isten megszólító szeretetét.

A hét célja: pihenés és lelki épülés, azaz közeledés Istenhez és egymáshoz. A csendeshét témája: Hol vagy a helyeden? Erre a kérdésre kerestük a választ, Pál apostol Athénban elhangzott beszédének egy részlete, az Ap.csel 17,26-28. alapján.

„Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjon az egész föld színén, meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs messzire egyikünkötől sem, mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.” Isten szava napról napra bomlott ki előttünk

Szálláshelyünk kellemes háttérrel biztosított az elcsendesedésre. A rugalmas tábori napirendben, voltak kötött és alternatív programok, ahol mindenki megtalálhatta a számára legvonzóbb elfoglaltságot. Ébredés után reggeli tornával indítottuk a napot, majd az imaóra és a reggeli után közös igetanulmányozással, és kiscsoportos beszélgetésekkel töltöttük a délelőttöt. Ebéd után pihenés, beszélgetés, kirándulás, sport, játék segített abban, hogy közeledjünk egymáshoz. Lehetőség volt énektanulásra, és a Tabuk nélkül alkalmain, lelkipásztorunk igyekezett megválaszolni felmerülő kérdéseinket is. A vacsora utáni esti áhítatokon a jelenlévő presbiterek szolgáltak, majd a nap zárásaként az igei üzenethez kapcsolódó témájú film megtekintésére volt lehetőség.

A hét során, a délutáni kirándulások alkalmával, gyalog vagy járművel, a környék szépséges látnivalóival is ismerkedtünk. Felkerestük a tele-

pülésnek nevet adó mamutfenyőket, a fenyőerdővel övezett Havasreketyei-vízesést, a tordai Sóbányát. Vasárnap, Kalotaszentkirály református templomában vettünk részt istentiszteleten, majd egy tájházban csodálhattuk meg a helyi értékeket, a Kalota folyó partján pedig, megemlékeztünk Ady Endréről.

A délelőtti közös igetanulmányozáson a tábor minden felnőtt lakója együtt vett részt, ezzel egy időben a gyermekek is összegyűltek egy-egy bibliai történet megismerésére, feldolgozására. Többgenerációs táborunkban, a legfiatalabb és a legidősebb táborlakó között nyolcvan évnél is több volt a korkülönbség. Ez a tény szükségessé tette, életkor szerinti csoportok kialakítását. Így a gyermekek csoportja mellett, az Ifjú titánok, a Fiatal felnőttek, a Derékhad és a Kései középkor csoport tagjainak szűkebb körben is lehetősége volt a bibliai üzenet megbeszélésére, közös imádkozásra.

Ezen a héten, Isten gazdagon terítette meg asztalunkat, és itt nem csupán a testi eledelre, de még inkább a lelki táplálékra gondolok. Hol vagy a helyeden? Erre a kérdésre kerestük a választ az Ap.csel 17,26-28. alapján. „Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjon az egész föld színén, meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs messzire egyikünkötől sem, mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.”

Isten igéje napról napra nyílt ki előttünk és egyre közelebb kerültünk Istenhez, s az ő tervéhez életünkre nézve. Jó volt rácsodálkozni újra arra, hogy, Isten hozott létre mindent, ő bölcsen teremtő és alkotó Isten. Embernek teremtett, ami kiváltság és egyben rendkívüli felelősség is. Egy vérből teremtette az egész emberi nemzetséget, jelezve, hogy a teremtés célja az összetartozás, s a cél gyakorlati megvalósulása, a szeretet.

A bűneset durva üzenet arról, hogy nem fontos számunkra a te-

remtő Istennel való összetartozás. Állandó helyünk úgy kezdődik, hogy Isten országán kívül születünk, de Isten hív: „Adjad fiam a te szívedet nékem!...” Péld.23,26. A mi csodálatos Teremtőnk, mindent tud rólunk, mégis szeret. Félelmetes és bűnbánatra indító ez a tudat. És ha megtérünk, Jézus megváltó munkája által, Isten országa polgáraivá válunk. Megtérni azt jelenti: elfogadom Isten teremtési rendjét, Isten tervét életre nézve.

Meghatározta Isten elrendelt időnket. „Rendelt ideje van mindennek az ég alatt.” Préd.3,1. Isten országán kívül is vannak elkészített idők. Isten elkészíti a megtérés lehetőségeit, a bűnbánat pillanatait, az Isten szeretetével való találkozást, egy Igében, egy csendeshéten, egy istentiszteleten vagy egy élő hitű emberrel való beszélgetésben. Hol tartunk most? Belül, vagy kívül az Isten országán? Szükséges meghallanunk: „Nem messze vagy Isten országától”. Ez a mondat, részben biztatás; nem vagy messze, de egyben figyelmeztetés is – arra a veszélyre – hogy nem vagy ott.

Helyesen és igazán kell tisztelnünk, őt, aki ad időt, hogy hozzá forduljunk és térjünk, de ez az idő egyszer lezárul. Hozzátérni, azt jelenti, hogy igazat adunk Istennek, bízunk abban, amit állít és kijelent. Tudatosan odafordulunk hozzá, hogy egyre jobban megismerjük őt.

A hét elején feltett kérdésre – Hol vagy a helyeden? – megtaláltuk a választ: Akkor vagyunk a helyünkön, ha Istenben vagyunk. Benne élni, azt jelenti: minden forrásunk belőle fakad! Mindaz, ami körülvesz bennünket, az Ő kezében van. Bárhol vagyunk, benne élünk, mozgunk és vagyunk, óriási lehetőség, csoda és felelősség ez. Benne lenni, azt jelenti: soha el nem veszünk! Benne mozogni, azt jelenti: a lehetőségeimet és a korlátokat, határokat is Ő szabja meg! Életünknek minden helyszínén és időpontjában, nagyon közel van hozzánk. Mindig, mindenütt Vele vagy a helyeden! Nélküle minden „helytelen”.

Utolsó együtt töltött esténk különösen bensőséges volt. A tábor elején

kapott személyes ígéretet újra felolvastuk és mindenki beszámolt arról, hogyan formálta őt Isten ezen a héten, és milyen új kapcsolatokkal gazdagodott az élete. Igazi kincs volt meghallgatni ezeket a személyes bi-

zonságtételeket, és átélni, hogy gyerekek és felnőttek, fiatalok és idősek egyek lehetünk Krisztusban. Az alkalom imaközösséggel zárult.

Jézus mondja: „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem*

marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.” Ján. 15,5

Bertalan Péterné

ÜDVÖZLETÜNK KÜLDJÜK...

*„Üdvözetünk küldjük Transylvániából,
Hazánk egy igen ékes darabjából!
Hegyek, völgyek ölelésében fekszik a táj,
Hol rabulejtő A láthatár!
Medence, úszás, röplabda,
kiadós ízes koszt,
majd filmnézés, mi
csak miránk vár!”*

Ezt mondhatták az ifisek az otthonmaradott családtagjaiknak, ugyanis

2019. július 20-án a Kálvin téri református gyülekezet közel 80 fős létszámával, útját Erdély meseszép lankái felé vette.

Ahol Székelyjő településén egy teljes hétig tartózkodtunk.

A héten teljes lelki elmélyülésben lehetett részünk. Az ígét magunkba szívva közelebb kerültünk az Úrhoz.

A lélek itt megtisztulásra, megújulásra, megbékélésre lehetett.

A közös imádság felemelő volt. A közösség ereje, nagysága, szerető légköre elkápráztatott. Némelyek azt mondták, ez a hét hasonlatos a Mennyszághoz. Bevallom, én is ekképpen gondolom. Kedves, egymásra odafigyelő emberek között lenni, közben lelkünk mélyére ásní igazán nagy élmény volt. Ez a szeretetközösség tényleg természetfeletti, mennybéli élményben részesített mindannyiunkat.

Külön örömmel töltött el, hogy a tőlünk idősebb generáció tagjai milyen figyelemmel, érdeklődéssel fordulnak felénk.

A héten számtalan lelki táplálékot

vehettünk magunkhoz.

Többek közt a tanító jellegű filmek nézése során hitünkben megerősödhattünk.

A kirándulások alkalmával a tájat szemlélvén rácsodálkozhattunk a teremtet világ szépségére. Mily csodálatos, s milyen jó, hogy ennek a részei vagyunk, mint egy nagy közösség, ahol mindenki odafigyeléssel fordul egymáshoz.

Örökké szívemben őrzöm ezen nemes pillanatokat, melyeket ezalatt a csodálatos erdélyi tábor alatt szerzhettem. Köszönöm a lehetőséget, hogy ott lehettem, és ennyi kedves embert ismerhettem meg!

Balogh Boglárka Mária

SZÉKELYJÓ 2019

Küzdelem és félelem,
illúziók kergetése,
menekülés.
Tovasuhanó léptekkel
kísér áldás és kudarc,
harc a világgal,
s a rosszal.
Ér vereség, győzelem,
jön újakezdés.

Erő és gyengeség-
nem pihen az ellenség.
Fohászokkal kísérem
a szent dallamot,
mely lüktet és visz tovább.
Szeretettel takarózom,
remény – álmokban elbújok,
de még mindig harcolok.
Legkitartóbb ellenségem,

nem más mint saját énem.
A kegyelem küszöbén
térdre rogy ez az én,
mert, a megtisztult valóságban
mindenek felett győz
ISTEN
Őbenne élek... Én.

Makainé Katonka Erzsébet

REFISZ BESZÁMOLÓ

Nem kis fába – mondhatni, inkább matufenyőbe – vágta a REFISZ elnöksége a fejszét, amikor úgy döntött, idén a párkapcsolat, házasság, szexualitás, homoszexualitás és az egyedüllét lesz a tábor témája. Igen, ez így mind.

Öt délelőtt persze nem elég, hogy átrágnjuk magunkat ezeken a kérdéseken, és talán ez is volt a hét legfontosabb tanulsága: a harcot senki sem kerülheti el. Állandóan ott motosz-

kál bennünk, hogy sokkal könnyebb lenne leegyszerűsített szabályokban, axiómákban gondolkodni – bár mindeközben kézzel-lábbal rugdalozunk a korlátok ellen. Könnyű lenne azt mondani, hogy bűn házasságon kívül szexuális életet élni, vagy, hogy bűn a homoszexualitás, vagy, hogy az egyedüllét rossz, és kezdj magaddal valamit, hogy legyen párod. Hiszen a keresztény életben vannak szabályok, és van bűn. Ezt nem is lehet vitatni. De elintézhjük-e ennyivel

ezeket a kérdéseket?

Az előadások, a csoportbeszélések mind arra adtak alkalmat, hogy megharcoljuk a magunk harcait ezeken a területeken. Hogy ne csak üres szabályok, hanem élő, egészséges hozzáállás mentén dönthessük el, hogyan szeretnénk megélni bizonyos helyzeteket. Hiszen mikor gondolkodjon az ember erről, ha nem tinédzserként, fiatal felnőttként? A megérett gondolatok, közös meggyőződés jó kötőanyaga az otthoni ifi kö-

zösségének is. És talán nincs is annál nagyobb élmény, amikor a táborban felmerült kérdésekre a gyülekezetben közösen kereshetjük a választ.

A tábor sokszor nem a válaszok megtalálásának, hanem a harc kezdetének a helye.

Sokszor elfelejtjük – főleg, ha nem vagyunk közvetlenül érintettek –, hogy a nagy „ügyek”, „témák” mögött minden esetben személyes történetek vannak. Az esték során meghallgathattunk egy nyolcgyermekes párt, egy örökbefogadó házaspár küzdelmeit, de két apácát is, akik türelem-

mel és készségesen válaszoltak még a legbugyutább kérdéseinkre is. A délutáni műhelyekben – új nevükön, Dupla Kávékon – szűkebb körben és változatos témákban nyílt lehetőség az eszmecsereére. Persze a legrázósbab kérdéseket nem feltétlen szeretné mások előtt feltenni az ember; ezért rendelkezésre állt egy kérdésdoboz, ahová bedobhattuk ezeket. A szombat esti Nikodémus Éjszakáján lelkészeink és lelkigondozóink keresték a feltett kérdésekre a válaszokat – meg kell hagyni, nem voltak mindig könnyű helyzetben.

Már csak a témához kapcsolódva is, a tábor mindig lehetőséget ad az ismerkedésre is. A táncház, a zsíroskenyér-parti, a teaház, az estebe nyúló beszélgetések, délutáni közös strandolás, csónakázás kitűnő alkalmak voltak erre. Legyen akárhányadik század, a személyes beszélgetés még mindig az egyik legértékesebb élmény, ami létrejöhet két ismerős vagy ismeretlen között. Meg hát REFISZ táborba egyébként is beszélgetni jár az ember.

Kukri Márta

KENYÉRÜNNEP A KÁLVIN OTTHONBAN

A Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központban az idei évi kenyér-ünnep augusztus 15-én csütörtökön, délelőtt 10 órakor, Rác Gábor Tiszteletes Úr áhítatával vette kezdetét. Nagyon sokan gyűltünk össze, hogy közösen adjunk hálát a „mindennapi kenyérért”.

Az áhítatot követően Rác Gábor Tiszteletes Úr és intézményünk kolléganője, Bojti Antalné Erzsike közös erővel igyekeztek a direkt erre az alkalomra sültetett kenyeret szeletekre vágni, hogy aztán azt ízletes, zsíros kenyér formájában az alkalomra érkezett vendégeknek tudjuk kínálni. A kenyér mellett rétesekkel és frissen főzött teával kedveskedtünk még az idelátogatóknak, így az ünnep testi és lelki feltöltődést egyaránt biztosított vendégeinknek. Bízunk abban, hogy mindenki jól érezte magát és találkozunk a következő alkalmainkon is.

„Mi ugyanis sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérből részesülünk.”

1 Kor. 10,17

*Bertalan-Gellén Viktória
A Kálvin János Református
Szociális Szolgáltató Központ
terápiás munkatársa*

ISTEN DICSÓSÉGÉRE

Isten dicsérhetjük szóval, énekkel, tánccal, zenével. Van-e annál magasztosabb, ha a dicsőítés a hangszerek királynőjén csendül fel?

Luther szerint „a zene Isten legjobb ajándéka” Erre az ajándéokra kaptak meghívást az érdeklődők 2019. aug. 19-én a Kálvin téri református templomba.

Az ünnepi hangversenyen Prof. Szatmári Zsigmond orgonaművész köszöntésére került sor 80. születésnapja alkalmából. Szatmári Zsigmond Németországban él, pályafutása során több elismerésben részesült. Kortárs és klasszikus szerzők műveinek megszólaltatása mellett saját kompozícióival is büszkélkedhet, melyeket merész kísér-

letező kedv jellemez. Rendszeresen tart mesterkurzusokat. „*Elmenvén széles e világra hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.*” Márk 16,15. E szavakkal engedte útnak tanítványait Jézus. Szatmári Zsigmond tanítványai is továbbviszik mesterük útmutatását, a technikai tudást, az elhivatottságot. Ennek lehettünk tanúi ezen a nyári estén, ahol Bach, Mozart, Mendelssohn, Liszt, Frank és Szatmári Zsigmond művei hangoztak el, Sárosi Dániel, Péteri Dóra, Kovács Szilárd Ferenc, Szilágyi Gyula, Fassang László, és Lazsári Soma tolmácsolásában. A professzor műve igazi kuriózum volt, az élő orgonazene és az előre fölvetett hanganyag ötvözete magával ragadta a hallgatóságot.

Szabó Sándor nyugalmazott lelkipásztor bevezetőjében a 150. szoltárt idézte. „*Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek lanttal és hárfával! Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvalával! Dicsérjétek csengő cintányérral, dicsérjétek zengő cintányérral!*” Zsolttárok 150, 3-6. Isten dicsérete a zene művészete által megérintette különösen a hívő embert. Ezt az áhítatot és Isten szeretetét megőrizzük a szívkben.

„*Minden zene célja, hogy Isten dicsőségét zengje*” - vallotta Bach. Számomra ez a hangverseny felejthetetlen élmény volt.

Makainé Katonka Erzsébet

A LISZT FERENC ZENEMŰVÉSZETI EGYETEM ORGONASZAKOS HALLGATÓINAK KONCERTJE

A szebbnél szebb orgonakoncertek sora az augusztusi emlékezetes hangversenyen nem ért véget. Szeptember 4-én immáron harmadik alkalommal örvendeztetek meg bennünket színvonalas játékkal a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem orgonaszakos hallgatói, valamint Pálúr János és dr. Szabó Balázs.

Ez a koncert a városunkban rendezett tanévnnyitó orgonamesterkurzus záró koncertje volt. Mivel ez a kurzus az orgonánk felújítása óta minden évben megrendezésre került, bízunk benne, hogy ez már hagyománnyá válik, továbbá azt is bizonyítja, hogy a jövő orgonaművészei és tanáraik örömmel játszanak a nekünk oly kedves hangszerünkön.

A bentlakásos kurzus költségeit városunk önkormányzata finanszírozta. Ezúton is szeretnénk kifejezni köszönetünket. Pálúr János tanár úr nyitóbeszédében mindemellett kiemelte Bertalan János presbiter áldozatos, lelkes szervező munkáját. Az ő töretlen lelkesedése és orgonánk iránti mély tisztelete, elkötelezettsége is garancia arra, hogy a jövőben is egyre szebb és színvonalasabb kon-

certek főszereplője legyen a mi csodálatos orgonánk.

A koncerten 12 mű hangzott el. Külön elismerést érdemel a műsor összeállítása több okból is. Egyrészt az elhangzott művek változatosan lettek összeállítva az orgonairodalom legnevesebb mestereinek műveiből a barokk kortól a XX. századig. Másrészt a darabok hangulatilag is különbözőek voltak, meghitt érzelmestől a virtuózig. Ez a sokszínű da-

rabválasztás nagyban hozzájárult ahhoz, hogy megcsillogtassa orgonánk gyönyörű hangszíneit, a változatos zenei kifejezésekre való tökéletes alkalmasságát.

Áldott legyen a mi Urunk, hogy gyülekezetünket ilyen kincssel ajándékozta meg!

Harsányi Lászlóné

„... ÉS MINDENÜTT KEZED VEZET, HA AZT NEM LÁTOM IS!”

2019. szeptember 14-én Péter Andrásékhoz Miskolcra vezetett az utunk „Ifi találkozóra”. Immár 48 év telt el 1971 óta, hiszen akkor kezdődött közös történetünk.

Az odavezető úton emlékeimben visszajöttek azok a szép és felejthetetlen idők, amikor egy-egy hétvégét Miskolcon töltöttünk a Bósz családnál, vagy éppen átmentünk Göncruszkára és feltöltöttünk az Úr Jézus gyermekeinek közösségében.

A Zempléni hegyekben Középhuta vagy Hejce is helyszíne volt együttléteinknek, lelki épülésünknek, nyári csendes heteknek.

Most Miskolc-Diósgyőrbe érkezünk, ahol még nem jártunk. Sokfelől érkeztünk az ország különböző részeiről. Szép, gondozott 350 éves templomot, parókiát és tágas ligetes, parkosított, gyönyörűs kertet találtunk Andrásék szolgálati helyén. Minden szegletében megcsodáltnivaló szépséget láttunk; karácsonyfák, cserjék, bokrok, színpompás virágok. Miután összegyűltünk a parókia épületében, kiültünk szép nagy körben az udvar árnyas részére.

Milyen boldogság volt találkozni, örömben, szeretetben együtt lenni!

Először vendéglátónk Péter András Igével szolgált közöttünk az Apostolok cselekedetei 18, és 19, részből, ami az Efézusi gyülekezet indulásáról szól. Egy alexandriai származású zsidó férfi érkezett Efézusba; Apollós, aki az írásokban

jártas és ékesen szóló férfi volt. Bár buzgó lélekkel tanított Jézusról, de csak a János keresztségét ismerte. Akkor már az Úr dolgaiban jártas Akvila és Priszilla maguk mellé vették. Közben megérkezett Pál és kérdést tett fel: „Kaptatok-e Szentlelket? Ők így feleltek: Hiszen azt sem tudjuk, hogy van Szentlélek.” Ap.csel.19,2

Feltettük a kérdést: az alapoknál ragadtunk-e le, vagy növekedtünk hitben? Megéltünk-e, megélünk-e a jelenben is nagy dolgokat? Öregedünk, vagy növekedünk?

Pál nem közönséges csodákat tett. Isten hitelesítette őt! Jézus Krisztust hirdette, mint megfeszítettet. Ő sok szenvedést is vállalt a hitért, sokszor volt az élete is veszélyben. Ap. csel. 19, 20-ban olvassuk: „Így az Úr ereje által az ige hatalmasan terjedt és megerősödött.” Jézus mai követői merünk-e bátrak lenni, cselekedni?

Ezután következett a hallott ígéről való közös beszélgetés, hozzászólás. Jó volt feltárni a régi-új történetet és különböző szempontokból meghallgatni egymást.

A szépen megterített asztalnál fogyasztottuk el a finom ebédet. András és felesége Katóka közben beszámoltak nekünk gyülekezetükben folyó munkáikról, sokszínű szolgálatukról. Sok és szorgalmas munkával lehet fejlődni és nagy felelősséggel lehet csak építeni a gyülekezetet, a lelki előrejutást.

Most már 20 éve szolgálunk ezen a helyen és élvezik a gyülekezet és a városlakók szeretetét. Ezt láttuk, tapasztaltuk is!

Ezt követően végig sétáltunk a Diósgyőri várhoz vezető úton, ami igencsak jól esett a kiadós ebéd után. Egy híres cukrászda fagyaltját kóstolgatva, jó hangulatban beszélgetve egymással értünk a várhoz és a „Királyné kertjéhez”. Megcsodáltuk a szépséges növényeket, örökzöldeket, tavacskákat, rózsakertet, kilátót.

Sajnos hamar eltelt az idő, a megszzebbre hazaindulók elbúcsúzva tőlünk, elindultak a hosszú útra.

Akik még maradtunk egy kevés időt, beszélgettünk, meghallgatva egymás beszámolóit magunkról, hitéletünkről, családukról... Áldás volt számunkra mindez!

Ezt a tartalmas, szép, felejthetetlen napot megköszönjük Andásnak és Katókanak, valamint a fáradozásukat, vendégszeretetüket!

Sok szeretettel:

Hegedűsné Katika

ÖSSZETARTOZUNK

Évodánk és gyülekezetünk életében már hagyomány, hogy ősszel közös Biblia óras családi napot szervezünk. Szeptember 15-én gyönyörű napsütéssel ajándékozott meg bennünket az Úr, így óvodánk apraja-nagyja és gyülekezetünk tagjai egy áldott délelőttöt tölthettek együtt. Az Istentiszteleten Somogyi László nagytiszteletű úr kiemelte, hogy közös összetartozásunk jelképe a rendezvény. Az igehirdetés előtt óvodánk halacska cso-

portos gyerekei és szülei, valamint Hagymási Gabriella szolgáltak. A közös elcsendesedést követően megtelt a templomkert. Programok színes kavalkádja várta az érdeklődőket. Ugrálóvár, trambulín, pónilovaglás, szumóbirkózás, kézműves tevékenység, csillámtetkő tette még színebbé a délelőttöt. Szomjunktól és éhségünktől a finom székelykáposzta és limonádé, valamint a szülők által felajánlott sütemények csillapították, a Kicsi Fényem zenekar pedig lelkün-

ket töltötte fel a hit ereje útján. Jó volt látni a vidám gyermekarcokat, a mosolygós felnőtteket, a nagymamákat és édesapákat. Hálás a szívünk a közösségért, a közösen töltött órákért, a beszélgetések lehetőségéért, az együttléteért. Köszönjük a szervezők fáradozását, s még sok ilyen élményt kívánunk közösségünknek.

Dobó Tímea

IRODALMI EST A KÁLVINBAN

Minden irodalomkedvelőt, érdeklődőt szeretettel vártunk 2019. szeptember 16-án hétfőn, 16 órai kezdettel Horányi László színművész zenés irodalmi estjére „Végy karjaidra” címmel, melynek a Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központ emeleti közösségi terme adott otthont.

Az estét nagyon sikeresen zártuk, hiszen több mint 70 fő volt jelen ezen az irodalmi esten, melyet az EFOP-1.3.7-2017-00252 „Fogyatékosokat és időseket segítő missziós tevékenységek a hajdúböszörményi Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központban” pályázat segítségével valósíthattunk meg.

A művész úr csodálatos és feledhetetlen estét varázsolt mindannyiunknak, hiszen mind a zenei, mind a prózai előadásaiból lelünk feltöltődhetett, táplálkozhatott.

„A lelki adományok ugyan különfélék, a Lélek azonban ugyanaz. A szolgálatok is különfélék, de az Úr ugyanaz.” 1.Kor. 12,4-5

Szabó Anita

EGÉSZSÉG MEGŐRZÉssel KAPCSOLATOS ELŐADÁS A FIATALOKNAK

2019. szeptember 26-án csütörtökön, ebéd után nagy izgalommal várakoztunk intézményünkben, a Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központ emeleti közösségi termében. A nálunk élő és bejáró fogyatékos fiatalokhoz vártunk a Debreceni Egyetemről egy kis csapatot, akik az egészségünk megőrzésével kapcsolatosan egy előadást terveztek tartani nekünk. Ígéretükhöz híven 13 órára meg is érkeztek hozzánk.

Bemutakozott a két tanárnő és a velük együtt érkező két fiatal hall-

gató is, majd a bemutatkozáson túl átrendeztük a termet, hogy kényelmesen elférve, mindenki adottságainak megfelelően részt tudjon venni egy átmozgató tornában. A tornát az egyik tanárnő tartotta, külön figyelem volt arra, hogy a feladatokat egyszerűen és kicsit nehezebb formában is mutassa. Nagy örömmel figyeltem, hogy a fiatalok nagyon igyekeztek a családi hangulatú tornaórán képességeiknek megfelelően részt venni. A feladatsor tetőtől talpig teljesen átmozgatót mindenkit. A feladatok egy részét a heti tornából már ismerték a fiatalok, ami a tornát tartó tanárnőnek fel is tűnt, mert megdicsérte őket, hogy mennyire precízen végzik a gyakorlatokat.

A foglalkozás második részében körben elhelyezkedve beszélgettünk, hogy hogyan áll össze a dietetikusok szerint ajánlott egészséges táplálkozás. Kérdezz - felelek formában beszéltek meg, hogy milyen arányban kellene, hogy összeálljanak a tányérunkra kerülő élelmiszerek. Az optimális arányosítás szemléltetésére mindenki kapott egy fénymásolt lapot „Okostányér” címmel. Ekkor kaptuk kérdésként, hogy ki mit látna szívesen a tányérján. Itt azért volt nagy kacagás, hogy mennyire eltérőek vagyunk. Külön kérdésként kapta meg a hallgatóság, hogy ki mennyire szeret, és nem szeret enni zöldséget illetve gyümölcsöt.

A foglalkozás utolsó egységként vérnyomás-mérés és vércukorszint mérésre volt lehetőségünk, amit szinte mindenki köszönettel vett igénybe. Hálás szívvel köszönöm a Debreceni Egyetemről érkezőknek, hogy idejüket és energiájukat nem sajnálva jöttek hozzánk, és igyekeznek az egészségmegőrzés területén a fogyatékos fiataloknak is hasznos információt átadni. Összességében elmondhatom, hogy a fiatalok is, és mi is, akik részt vettünk ezen a délutánon, nagyon jól éreztük magunkat és rengeteg érdekes információt kaptunk az egészségünk megőrzése érdekében akár az étkezésekre vonatkozóan, akár az átmozgató tornára.

*Torma Anikó
Terápiás munkatárs*

IFIS KIRÁNDULÁS HEGYKÖZSZENTMIKLÓS

Szeptember 27 és 29 között megrendezésre került a Kálvin téri ifi ifis hétvégeje, melynek helyszíne Hegyközszentmiklós volt. A hétvége címe/témája „Közösség vagy Közönség”- volt. Péntek délután indultunk közös busszal, habár kevesen voltunk, de ez a tény nem állhatott útjába egy csodás, áldott hétvégének. Számomra különös élmény volt, már csak a helyszín miatt is, mivel kárpátjaiként ekkor jártam életemben először Erdélyben. Nagyon családi-as hangulatú volt a hétvégénk és ezt már első este érezni lehetett. Közös áhítattal kezdtük a hétvégét, péntek este, ezen kívül pedig nagyon sokat beszélgettünk és különböző érdekes játékot játszottunk, ami szerintem még jobban összerázta csapatunkat. A szombati napon, reggeli elcsen-

desedés után túrázni indultunk. Át-sétáltunk a szomszéd településre, nagyrészt az erdőn keresztül, aztán egy másik útvonalon tértünk vissza. Az igazán fárasztó, 17 km-es túra után a Hegyközszentmiklói Gyógyfürdőben pihenhettük ki magunkat. A délután folyamán még egy közös beszélgetésre is sorkerült, ahol a „Közösség vagy Közönség” fogalmát beszélgettünk meg. Sok érdekes és különböző magyarázat és vélemény született a beszélgetés során. A napot pedig „Nutella party”-val zártuk... A hévégén volt több áhítat és közös beszélgetés is, számomra nagyon sokatmondó volt az ifjú Sámuel története, akit Isten nevében szólított, és fontos üzenetet bízott rá. Sámuel nem félt átadni az üzenetet, pedig lett volna mitől tartania. Nagyon fontos mondanivalója van ennek a

történetnek... megtanít arra, hogy merjünk feltétel nélkül bízni Istenben. Még akkor is, ha nem értjük még épp, hogy mit is akar kihozni jelenlegi élethelyzetünkből, meg kell tanulnunk bízni benne, és bátran ráállni az Ő akaratának teljesítésére. Hiszen Ő tökéletesen tudja, hogy mi a jó nekünk, ezért merjünk rábízni, benne bízni, és feltétel nélkül megcselekedni az Ő akaratát. Vasárnap délelőtt a Hegyközszentmiklói Református Gyülekezetben Istentiszteleten vettünk részt. Az Istentisztelet után megebédeltünk, aztán elindultunk hazafelé. Szerintem nagyon jó és áldott volt ez a hétvége. Jó érzés volt közösségben lenni Istennel és közösségben lenni egymással. Remélem, hogy sokszor lesz még ilyen csodás hétvégém/hétvégénk.

Mecséri Regina

Hegyközszentmiklós volt szállásunk, hol nem volt maradásunk!
Hegyek, völgyek között botorkáltunk, majd elsuhantunk az éjben, mint egy álom.
Ha jött felénk egy román kutya, akkor csaptunk neki oda!
bebújtunk az árokba, ott neveltük magunkat halálra.
A magyarok szeretete elkápráztatott a lelkész bácsi szava elgondolkoztattott.
A lelkem megint megújult egy falatnyit, s ezután lehetett nékem újra zuttyanni!
Mert hát e falu gyógyvízben oly gazdag vala, hogy még a csapbó' is az főtt'
Az ebadta!
Ízes étkek, leleki dolgok, mind melyeken a szív csak kacagott!
Jó közösség, lelki üdv, ez az melyérte napokat becsülöm!

Balogh Boglárka

FELEMELŐ ÉLMÉNY

„Aki zenével indul az életbe, bearanyozza minden későbbi tevékenységét, az életnek olyan kincsét kapja ezzel, amely átsegíti sok bajon. A zene, tápláló, vigasztaló elixír, és az élet szépségét, s ami benne érték, azt mind meghatványozza...” (Kodály Zoltán)

Az orgona a hangszerek királynője Protokolláris eseményeken a királynő megszólítása „Her Majesty, Ma'am”, azaz Ő királyi fensége. Ez jut eszébe mindenkinek erről a különleges hangszerről. Tiszteletet parancsoló, impozáns méretei, zene-

karral vetekedő, nagy teret betöltő hangzása folytán vívta ki rangját. Ám ez a különleges hangszer nem könnyen tárja fel titkait. A templomlátogató külsőre csak néhány fényes sípot lát, mely úgy néz ki, mint egy ékszerdoboz és legtöbbször nem látja a hangszert működésbe hozó orgonajátékost sem. A Kálvin téri református templom megújult hangszere méltán kiérdemli a tiszteletet. Bár, az illemszabály szerint nem illeik egy ”hölgy” életkorát említeni, ez esetben nem kerülhetjük meg, hogy megemlékezzünk e csodás hangszer életkoráról. A felújítást követően

párommal és gyermekeimmel közösen rendszeres látogatói lettünk a hangversenyeknek, mely alkalmakkor tisztelgünk az Angster József és fia Orgonagyár 1914-es alkotása előtt. Iskolás, valamint óvodás korú gyermekeim kíváncsian, nagy izgalommal lépnek a templom falai közé. Már a készülődéskor sok-sok kérdéssel fordulnak hozzám mind az elhangzó zeneművekről, mind pedig a várható zenei élményről érdeklődve. Az orgonáról, a felújításról is megannyi kérdésük volt. Igyekeztem számukra könnyen érthető módon elmondani kikről is nevezték el

az orgonát. Milyen lélekemelő érzés, hogy egy összefogás eredményeként megújulhatott e csodás hangszer. Örömmel tölt el, hogy kislányaim megismerhetik az orgonamuzsikálás nagymestereit, akik előadásában hallhatják az erre a hangszerre írt gyönyörű műveket. Kérdezték, hol lehet megtanulni a hangszeres játékot. Elmeséltem nekik hogy Magyarországon van zeneakadémia, ahol orgona-tanszéken oktatják az orgonistákat. Az ő és tanáraik hangversenyét, élükön Fassang Lászlóval, már két ízben is meghallgattuk. Meséltem nekik Olivier Latry világhírű orgonaművészről, aki óriási sikerrel kápráztatta el a hallgatóságot ezen az orgonán, és akinek tanítványát Tabajdi Ádámot meghallgattuk mikor templomunkban adott hangversenyt. Legutóbb pedig szeptember 29-én Teleki Miklós orgona-és zongoramű-

vész hangversenyét hallhatta a közönség. Ismét mesteri kezek nyomán gyönyörűen betöltötték a teret eme szép hangszer hangjai. Ez alkalommal is töltekezhetett a hallgatóság a harmóniák, dallamok, grandiózus szólások sokaságából. Örülhetünk, hogy magunkénak érezhetünk egy ilyen nagyszerű alkotást, gyakran hallhatunk mestereket játszani rajta. Boldogság és büszkeség tölti be lelkünket, hogy gyermekeinkkel már kicsi koruktól megismertethetjük a szép zenét, a templomban megszólaló, felemelő élményt nyújtó műveket. Somogyi László lelkipásztor, amikor szól a gyülekezethez, mindig megemlíti a család, a harmonikus együttélés jelentőségét életünkben. Sokszor kiemeli beszédeiben a gyermekek lelki, szellemi fejlődésének fontosságát, melynek része, egyik helyszíne a templom az ott szerzett

élmények. Minden alkalommal jó érzéssel térünk haza a zenei élményt nyújtó eseményeket követően, és persze ismételten érkeznek a kérdések lányaimtól. Azt remélem, tudunk gyermekeink részére kellő módon zenei élményeket nyújtani, és ezek során szükségesnek érzik majd a fel-emelő, lélekerősítő zene hallgatását. Egy Kodály Zoltán idézettel kezdtem, úgy vélem érdemes egy másik idézettel zárni gondolataimat.

„Lehet élni zene nélkül is. A sivatagon át is vezet út. De mi (...) azt akarjuk, hogy az ember ne úgy járja végig élete útját, mintha sivatagon menne át, hanem virágos réteken. Legyen a zene mindenkié!...” (Kodály Zoltán)

Bácsi Piroska
szülő, halacska csoport

MŰVÉSZETRŐL KERESZTYÉN SZEMMEL

Biblia és költészet

ÁPRILY LAJOS: BARTIMEUS

Szép volt, anyám, mikor a két szelíd kéz megérintette fénytől szűz szemem, világgá lett a bús világtalanság, s öröm borzongott át a lelkemen.

Koldus-kövem felett, a tér derengett, arcom felé egy arc világított, s káprázva néztem hívó, mély szemébe Annak, ki jött, megállt, meggyógyított.

Szép volt, anyám, szememmel simogatni virág selymét, gyümölcsök bársonyát, vagy messze-húzó út ívét követni a dús vetésű Jordán-tájon át.

Ma is csodám a csillagsűrűs éjjel, a nyári éj, mely csóvákat hajít, a virradat, mely kútvízhez kicsalja a város nőit és galambjait.

Jerikó minden színe birtokom lett. Egész világ. De meddig lesz enyém? Ha börtönömbe holnap visszahullnék, tán elhullatnám s elfelejteném

a pálma zöldjét, esti domb liláját, barna leányrajt, bíbor rózsátót. De lelkem mélyén hordozom halálíg, hogy láttam Őt, anyám, hogy láttam Őt!

Áprily Lajos, jeles költőnk 1887 és 1967 között élt, Erdély szülőtte. Nagyenyeden (a Bethlen Kollégiumban és a gimnáziumban), majd Kolozsváron a református kollégiumban dolgozott tanárként. 1929-ben Budapestre költözött, ahol a Baár-Madas Leánynevelő Intézet igazgatója volt. Születési neve Jékely Lajos, 1918-tól publikálta verseit Áprily néven.

Egy olyan költeményt választottam most tőle, amely témájában kapcsolódik a Bibliához, ugyanakkor ízelítőt is ad a szerző sajátos világából.

A mű középpontjában Jézus egyik csodája áll. Márk evangéliuma 10 részének a 46-52-ig tartó verseiben olvashatjuk a vak koldus, Bartimeus gyógyulásának történetét. Nemcsak Márknál, hanem két másik evangélistánál is szerepel az eset. Máté

evangéliuma (20,29-34) és Lukács (18, 35-43) is megemlíti név nélkül a vak koldussal esett csodát.

A költő belehelyezkedik a koldus helyzetébe, ahogyan azt ő megélhette és elmesélhette másoknak, itt talán az anyjának. Amikor Jézus szelíden megérinti, megnyílik a vak ember szeme, rácsodálkozik az Isten által teremtett világ szépségeire. Olyan élményben van része, amiben eddig

nem lehetett: látja az alakokat, színeket és fényeket. Önmagában véve már ez is megrendítő élmény egy vakon született ember számára. Az igazi öröm és változás mégsem ez, hanem a Jézussal való találkozás. Ha újra elveszítené a látását, akkor sem tudná elfelejteni Jézus szelíd, gyógyító kezét s arcának, szemének fényét. A vers varázsát az adja számomra, hogy ez az evangéliumi üzenet művészi formában jelenik meg számunkra. Az első 3 versszak a sorsdöntő találkozást eleveníti fel. Az utolsó három versszak pedig a jelenről szól, a Megváltóval való találkozás nemcsak a fizikai vakság megszűnését jelentette, hanem a lelki vakságét is. A fizikai látás bármikor újra elveszíthető, de a lelki látás már sohasem.

Impresszionista jegyeket figyelhetünk meg a költeményben. A meggyógyított ember számára a külső világból származó, látásra ható ingerek újszerűségét a különböző érzékszerveinkre ható (színesztéziás) képek adják vissza az olvasó számára (virág selyme, gyümölcsök bársonya.) Azért is érdekesek, mert a tapintással megismert formákhoz kötődnek. Ugyanígy a betűrímek (alliterációk) is kiemelnek fontos dolgokat: szűz szemem, koldus-kövem, hordozom

halálig. A színek (zöld, lila, barna, bíbor) és a jelzős szerkezetek (messzehúzó út, csillagsűrűs éjjel) is segítik a táj megfestését.

Benne van az alkotásban az élet szépségeiben való gyönyörködés, úgy, hogy közben ott van a létezés végességének tudata is. Ezért számomra a legfontosabb üzenet ez: találkoztam-e már úgy Jézussal, hogy életem végéig elkísérjen Ő, és fontosabb legyen bármi földi dolognál. S Te kedves Olvasó?

Érdemes fellapozni Áprily Lajos kötetét, hogy újraolvashassuk klasszikusnak számító sorait: Tavasz a házsongárdi temetőben, Lassú szárnyon, Útravaló, Karácsony-est, Imádság stb. Érdekesség lehet a családfát is megvizsgálni. Fia, Jékely Zoltán szintén költő volt, s két dédunokája is ismert író: Péterfy Gergely, illetve Gerlóczy Márton (ő írt regényt a családról).

Végül Hegedűs Géza irodalomtörténetét idézem:

„Mi a titka az Áprily-versek varázsának?

Hiszen aligha van versolvasó ember, akit el ne bűvölne ez a költészet, ez a formatökély, amellyel egy tiszta lelkű, szerényen, sőt szemérmesen nagy műveltségű, egyértelmű

világossággal gondolkodó és érző művészember kifejezi magát. Talán éppen a tisztaság az, ami elsősorban megragadja a lelket: tisztaság a lélekben, tisztaság a mondatokban, verssorokban, ritmusban, rímekben és életigényekben.”

Mezőné Szabad Erzsébet

ABLAK

Ablak elöl-
tűdai László Ablak előtt
című olaj festményét lát-
hatjuk. A festőművész
1965-ben született Hódmezővásár-
helyen. A művészetek több ága iránt
is érdeklődött. Alföldi festők hatása
inspirálta festői tevékenységében. A
tájképzészet a kedvenc témái között
van, de a portréfestés is megjelenik
munkáiban. Sok irányzatot használ
fel sajátos, egyéni munkáiban (imp-
resszionizmustól az absztraktkig).

E festményét nézve érzélem gaz-
dagság, finom lágyság hatását kel-
ti. Feltűnő a virág kompozíció és a
széles karimájú kék virágos kalapot
viselő fiatal hölgy kedves, szelíd,
ártatlanságot sugárzó arca. Vajon
mire gondolhat az ablak előtt ülve?
Ugyanakkor a kedves mosolyról a
szemem a világos ablakra figyel. Ér-
dekes számomra, hogy milyen figyel-
met kap a szinte világitó függönyös

ablak. Vonzza a tekintetet. Szeret-
ném látni, mi van az ablakon túl.

Eszembe jut, hogy ha kitekinthe-
tünk a szemünk „ablakán” sok feltű-
nő dolgot láthatunk. Amit mi kedve-
sen beállítottként látunk és amit, akit
számunkra nem kedvesként látunk.
A tekintésünket erősen befolyásolja
a szívünk. Mit akar, és hogyan akarja
láttni, elfogadni a természethez tarto-
zó adottságokat, a bennünket körül-
vevő lehetőségeket, a másik ember-
társunk tulajdonságait, adottságait.
Nagyon sok múlik a szív indulatán.
Mondhatjuk, hogy állandó kontrollt,
figyelmet igényel, mert szükséges
belátnunk, hogy egyáltalán nem ár-
tatlan. Bármilyen korú is legyen.
Egyetlen gyógyítója van a szívnek,
az élő Ige és az írott Ige, melyet Is-
ten Szentlelke tesz érthetővé szá-
munkra, ha kérjük. „Mert az Isten-
nek beszéde élő és ható, és élesebb

minden kétélű fegyvernél, és elhat a
szívnek és léleknek, az ízeknek és a
velőknek megosztásáig, és megítéli
a gondolatokat és a szívnek indula-
tait.” Ő a gondolkodásunkat, dönté-
sünket, beszédünket, indulatunkat a
szeretetteljes közlés irányába vezeti.
Bevallom, hogy sokszor hiányában
vagyok a kontroll kérésének. Ez bánt
és fájdalmat okoz, mert még boldo-
gabb lehetne a környezetem, ha kö-
vetkezetesen folyamatosan kérném,
nem „elfelejtve”. De van megbánás
és bocsánatkérés. Melyet egy keresz-
tyén ének szövege nagyon kifejezően
elmond: „Kegyelemből léphetünk be
szent jelenlétedbe, nem saját érde-
meinkből, csak Jézus vérével. Jelen-
létedbe hívsz most, hívsz, ó Uram.
Kegyelem által vezérelsz, jövünk
Hozzád, Uram. Minden törvénysze-
gésünket elvetted, a Bárány drága
szent vérével mostál meg.”

Somogyiné Gyüre Mara

ISTEN MINDEN AJÁNDÉKA SZEMÉLYESEN A TIED LEHET!

Isten felbecsülhetetlen szeretete:

„Isten azonban a maga szeretetét mutatta meg irántunk, mert Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.”

Róma 5,8.

Isten egyedülálló ajándéka:

„Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”

Róma 6,23.

Bűneim megvallása:

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonzságtól.”

I.Ján. 1,9.

Hogyan lehet új életem?:

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.”

Ézs. 55,6-7.

Szíveddel megszólíthatod Jézus Krisztust, és bízatsz Benne:

„Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.”

I.Ján. 5,11-13.

KIEMELT ALKALMAINK

- **Október 27. 15:00** Ünnepi hálaadó istentisztelet a hajdúböszörményi reformáció 450. évfordulója alkalmából (Kálvin téri templom)
- **Október 30. 18:00** Ünnepi hangverseny a hajdúböszörményi reformáció 450. évfordulója alkalmából (Bocskai téri templom)
- **Október 31. 10:00** Reformációi ünnepi istentisztelet a Baptista imaházban
- **November 3. 10:10** Újborért való hálaadó úrvacsoraosztás (Kálvin tér)
- **December 1-3.** Evangélizáció Nagy György mátészalkai lekipásztor szolgálatával

ALKALMAINK

- Vasárnap:** 09:00 Istentisztelet a középkerthi gyülekezeti házban (Budai Nagy Antal u. 93.)
 10:10 Istentisztelet a Kálvin téren (Húsvétól november végéig a templomban, egyébként a gyülekezeti teremben – Kálvin tér 19.)
 16:30 Énekkari próba (gyülekezeti terem)
 18:00 Esti Istentisztelet és/vagy tematikus alkalom (gyülekezeti terem)
- Hétfő:** 16:30 Beteglátogatók bibliaórája (minden hónap első hétfő) (ifi terem)
 18:00 Felnőtt-konfirmációi előkészítő (lelkési hivatal)
- Kedd:** 15:00 Asszonykör
 18:00 Második kedden: Keresztelői előkészítő (lelkési hivatal)
 19:00 Második kedden: Jegyesoktatás (lelkési hivatal)
- Szerda:** 10:00 Baba-Mama kör minden hónap 1. és 3. szerda (ifi terem)
 16:00 Középkerthi bibliaóra (Húsvétól november végéig a gyülekezeti házban (Budai Nagy Antal u. 93.) egyébként a Szociális Központban (Budai Nagy Antal u. 82.)
- Csütörtök:** 10:00 Bibliaóra (minden hónap 1. és 3. csütörtök a Kálvin Szociális Központban, minden hónap 2. és 4. csütörtök Rákóczi úti Idősek Klubjában)
 17:00 Konfirmációi előkészítő (ifi terem)
 18:00 Hit- és élet bibliaóra (gyülekezeti terem)
- Péntek:** 15:00 Szövetségek bibliaórája (ifi terem)
- Szombat:** 17:00 Ifjúsági bibliakör (ifi terem)

A lit candle in a glass bottle, with other glass bottles containing greenery in the foreground. The scene is set on a white tablecloth in front of a window with a diamond-patterned glass block. The candle is lit, and the background is softly blurred.

„Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnk,
Krisztus Jézus megjelenése által, Aki megtörte a
halál erejét, és az evangélium által világosságra
hozta az elmúlhatatlan életet.”

II.Timótheus 1,10.

„Az Úr legyen a lelkeddel! Kegyelem veletek!”
II.Timótheus 4,22.